

NIEUWE AVONTUREN

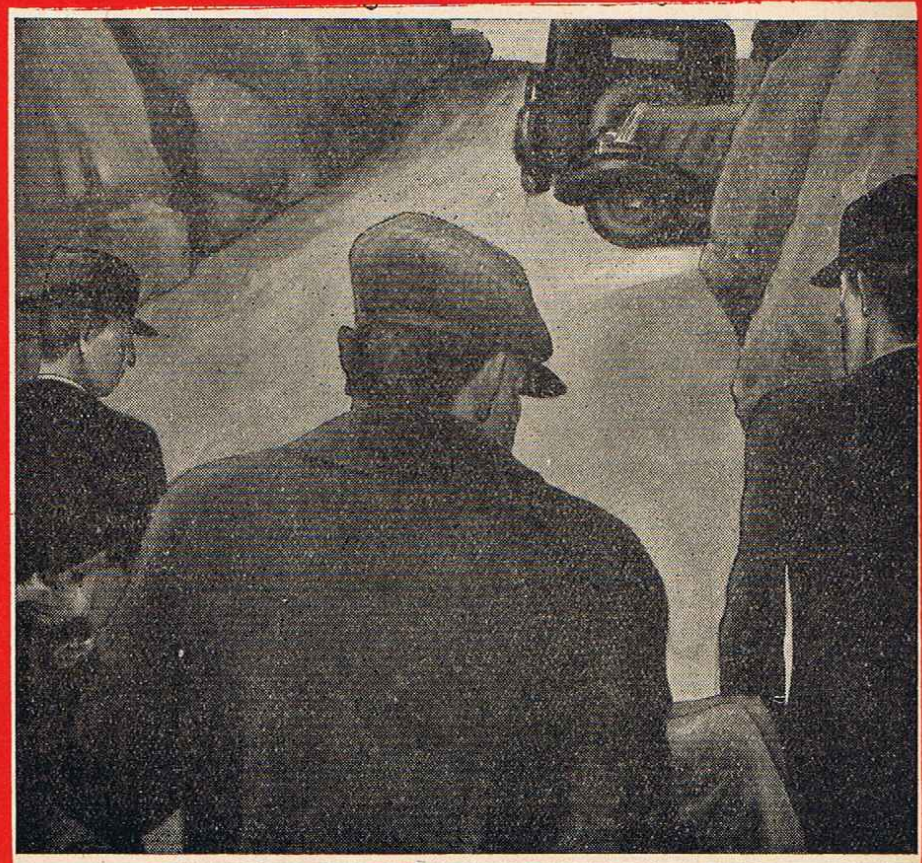
Lord Luster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

HET SPAANSE DOCUMENT

N° 2297

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het Spaanse Document

HOOFDSTUK I

HOE HET LOT DER NATIES BESLIST WORDT

Degenen van de bewoners van Parijs, wonende in de omstreken van de Place de l'Etoile, die in de namiddag van een vrij koele Aprildag, bij toeval de inval mochten hebben gekregen, zich op hun daken op te houden, en dan de blik misschien hadden gericht naar het grote, platte dak van het Splendid Hotel, zouden wellicht wat verbaasd hebben opgekeken, als zij zouden hebben kunnen ontdekken, bijvoorbeeld met behulp van een kijker, dat zich op dat ogenblik op dat dak een tien of twaalf mannen ophielden, allen zeer goed gekleed, de meesten boven de middelbare leeftijd, die daar in gemakkelijke leunstoelen waren gezeten, of met de handen op de rug twee aan twee heen en weer liepen. Dit op zichzelf reeds vreemde feit, was nog vreemder, daar het weer op die dag zeer weinig leunstoelen was

en zeker niet uitlokte tot een verblijf op een aan alle kanten aan de wind blootgesteld dak.

De meesten hunner droegen dan ook nog hun dikke winterjassen, en allen hadden hun hoofddekseksels op.

Nu en dan wierp een der heren een blik op zijn horloge, en enkelen van de ongeduldigsten hadden reeds een paar malen een opmerking gemaakt, die waarschijnlijk iemand betrof, op wiens komst thans nog gewacht werd.

Een Parijs beursman zou onmiddellijk op zijn minst vier van de heren herkend hebben.

Daar was om te beginnen mijnheer Armand Letellier, voorzitter van de « Vereniging van Effectenhandelaars » aan de Parijse beurs, een fors gebouwde man van nog geen zestig jaar, die twee kastelen bezat aan de Loire, een jacht

dat hem twintig miljoen francs had gekost, en die zijn ontzaglijk fortuin had gemaakt met vrij gewaagde speculaties, gebaseerd op de jongste ontdekkingen van uranium in de Congo.

Want men zal weten dat dergelijke ontdekkingen heden ten dage niets anders betekenen dan een affaire, zoals de exploitatie van een kopermijn, of van een grote bierbrouwerij.

Niet ver van hem af stond zijn levenscontrast, Bernard Chalupin, een genaturaliseerde Rus, die van zijn zestiende jaar te Parijs woonde, en alle geheimen ervan kende, en, al was hij nog pas veertig jaar, en schijnbaar een onaanzienlijk, nogal slordig gekleed mannetje, tot de allergevaarlijkste tegenstanders gerekend werd, die men slechts kon hebben als zijn belangen toevallig in andere richting gingen dan de uwe.

Het korte, dikke mannetje, met zijn uitgesproken semietisch uiterlijk, dat daar mistroostig over de balustrade hing en aan zijn zwarte hangsnor trok, was Isidore Lemarc, grootste aandeelhouder van een der grote Franse Scheepvaartmaatschappijen, en, naar men zei, de vertrouwde raadsman van niemand minder dan de Minister van Financiën. Om het viertal te volmaken, noemen wij nog mijnheer Raoul de la Faille, een schrale, dorre figuur, zwijgzaam als een Brit, en van wie de sage ging, dat hij in een vol jaar tijds op de Beurs slechts drie woorden had gesproken, of liever driemaal hetzelfde woord, en dat woord was geweest «neen».

Door telkens op het juiste moment neen te zeggen had de la Faille, naar verzekerd werd, zijn reusachtig fortuin verzameld.

Want zulk een goed patriot was de la Faille nu weer niet, of hij had drommels goed ingezien, welk een grote vlucht de Duitse industrie na de oorlog zou gaan nemen.

En de uitkomst had bewezen dat hij goed had gezien. Geen fabriek in Duitsland van enige betekenis of haar aandelen gingen sprongsgewijze de hoogte in en bereikten in sommige gevallen een fantastische hoogte.

Mijnheer de la Faille, en kenners zeiden dat dit zijn kracht was, hield zich steeds op een afstand, en deed dat ook nu. Hij rookte niet, hij dronk niet, hij leefde als een asceet, hij had een vrouw die tien jaren ouder was dan hij, maar wier bruidsschat de grondslag had gelegd tot zijn fortuin, en die nog langer, nog droger, nog stilzwijgender was dan haar man. Hij reed in een onaanzienlijk Volkswagentje langs 's heren wegen, en hij was zo buitengewoon gierig, dat de liefdadige instellingen van Parijs reeds lang de moed hadden opgegeven om ook maar een papiertje van honderd francs uit zijn stevig gesloten beurs los te krijgen.

Dit was het Franse deel wat de « haute finance » betreft, die daar op het ogenblik, ten bedrage van ettelijke honderdtallen miljoenen, op het grote, platte dak van het Splendid Hotel aanwezig was.

Er waren ook twee Engelse financiers, en dat waren de heren Joseph Walter, van de firma Walter en Hudson, Expediteurs en scheepsmakelaars, en mijnheer Philip Atchinson, die op het ogenblik directeur en grootste aandeelhouder was van een reusachtige fabriek in draagbare wapenen en munitie voor handvuurwapens.

Deze twee heren waren met de grootste elegance gekleed, en behoorden tot de jongere garde van het gezelschap.

In een hoek, bij de dakrand, en met zijn spitse vingers trommelend op het hardsteen van de balustrade, in druk gesprek met een andere heer, zat de Franse Onderstaatssecretaris van Koloniën, volbloedig, met zwarte ogen, in smoking, hoewel het pas twee uur was, en met veel brillantine in het haar, dat zijn zwarte kleur waarschijnlijk niet aan de natuur, maar aan een bekwame kapper dankte.

De man met wie hij sprak was zijn collega van Financiën, klein, smal, met verfijnde elegance gekleed.

Dan stonden er nog enige heren, Spanjaarden, Engelsen en Fransen, wier rol aanstonds voldoende zal blijken. Wij zijn echter verplicht, reeds nu de naam te noemen van Alberto de Rineda. Lui-

tenant Generaal in het Spaanse leger, een man met een korte, ineengedrongen figuur, een krijgshaftige knevel, en bevelende ogen.

Isidore Lemarc, die voor de zoveelste maal op zijn horloge gekeken had, riep nu ongeduldig:

— Als hij nog langer dan vijf minuten wegblijft, jullie Mister Andrew Carlington, dan stel ik voor om maar te beginnen.

— Dat zal niet gaan, monsieur Lemarc, merkte Atchinson kalm op. Laat ik u maar zeggen, dat de gehele zaak aanstonds op losse schroeven komt te staan, wanneer Andrew Carlington niet meedoet. Ik zeg niet dat hij rijker is dan een van ons, maar hij heeft zeker meer invloed, en al praat hij nog minder dan iemand van het gezelschap hier, hij weet wat hij doet, en hij heeft connecties in Spanje zoals geen ander ze heeft. Hij kent alle stromingen daar, en wat het voornaamste is, hij weet de middelen om, bijvoorbeeld, een paar grote schepen met wapens te brengen waarheen je wilt, ja tot in het hartje van de haven van Rotterdam, zonder dat er een haan naar kraait. Ik geloof dat hij daar juist aankomt.

Inderdaad, daar was mijnheer Andrew Carlington, de spoorwegmagnaat, de « Vrachtenvorst » zoals hij op de Beurs te Londen genoemd werd.

Hij groette het gezelschap met een stijve buiging, zonder iemand in het bijzonder aan te zien, wierp een grote aktentas van zadelleer op een tafeltje, liet zich in een gemakkelijke stoel zinken, legde de ellebogen op de leuning en de vingertoppen tegen elkaar, en zei lachend:

— Ik ben gereed, heren.

— Hij is gereed. Wij zijn allang gereed, riep Isidore Lemarc nijdig. Je hebt ons tien kostbare minuten laten verliezen, Carlington.

— Dan zullen wij tien minuten langer vergaderen, hernam de Engelsman, de kleine Franse bankier koeltjes aanzijnde, terwijl hij zijn monocle in het linkeroog drukte. Ik ben tegen mijn verwachting in opgehouden, laat u dat voldoende zijn.

Carlington had Frans gesproken, maar met een sterk Engels accent.

Hij trommelde met zijn blanke vingers op zijn aktentas en scheen op iets te wachten.

Joseph Walter keek hem eens aan, haalde onmerkbaar de schouders op, streek zich door zijn vol blond haar, en begon toen:

— Mijneheren, men heeft mij de eer aangedaan, mij deze voorlopige kleine samenkomst te laten leiden, en ik verzoek u dus, u om mij heen te scharen, want wat wij te bepraten hebben is niet alleen van het grootste gewicht, maar het zou noodlottig kunnen zijn, indien het door anderen vernomen en ontijdig bekend gemaakt werd. Hierdoor zouden onze plannen kunnen mislukken, en dat zou vooral Senor de Pineda zeer onaangenaam stemmen, denk ik.

De Spaanse generaal was bloedrood geworden, trok eens aan zijn colbert, en zei toen:

— Ik heb ervan het begin af aan volstrekt geen geheim van gemaakt, mijnheer Walter, dat deze aangelegenheid voor mij een levenskwestie is. Ik ben maar een eenvoudig militair, en ik zal u eerlijk bekennen, dat ik er nooit aan gedacht zou hebben, buitenlanders in deze onderneming te betrekken, indien mijn partijgenoten en ik slechts genoeg geld hadden gehad, om alles zelf te kunnen doen. Wat gij als een zaak beschouwt, dat is voor de monarchisten en de tegenstanders van elke andere regeringsvorm een ideaal.

Er verscheen een lachje om de dikke lippen van Isidore Lemarc, toen hij met zijn dikke armen wuifde, en met schuin geheven hoofd verklaarde:

— Idealen zijn prachtig, generaal, voor wie tijd en lust heeft om ze te stellen en te koesteren. Wij zijn nu eenmaal geen idealisten, maar harde realisten, omdat wij dat moeten zijn.

Senor de Pineda verschoot even van kleur, terwijl alleen Gérard de Passy, een kort, zenuwachtig lachje liet horen, maar overigens geen woord sprak, zich op de lippen beet en met een nors, afgewend gelaat ging zitten.

Walter keek met iets van minachting

in zijn ogen, op Isidore Lemarc neer, en zei toen:

— Mijnheer Lemarc heeft het mischien een beetje cru gezegd, maar er is een kern van waarheid in zijn woorden, generaal. Wij zijn bereid om uw beweging te steunen, voor zover zij niet indruist tegen de belangen van ons land.

— Zeg: de belangen van de Engelse geldbuidels, viel Lemarc hem kwaad in de rede, wij behoeven elkaar geen rad voor de ogen te draaien. Spinnen jullie er soms geen zij bij, als de monarchie wordt hersteld? Hebben jullie geen toezeggingen van de generaal, waaraan wij Fransen niet kunnen tippen? Krijgt een groep van jullie financiers niet het beheer van een groot gedeelte van het spoorwegnet in handen?

Toen liet de wat krassende stem van Carlington zich horen, die ijskoud zei:

— Als ik geweten had, heren, dat ik hier temidden van een straatruzie zou vallen, dan zou ik mijn middag anders hebben verdeeld, en deze ongemakkelijke, tochtige verzamelpplaats hebben gemedan. Mag ik u verzoeken om ter zake

te komen?

Een weinig geprikkeld zei Walter:

— Het is niet mijn schuld, Carlington, als de toon te wensen overlaat. Maar sommige mensen schijnen nooit hun fatsoen te kunnen houden. Wij zullen dit getwist nu beëindigen, want wij zijn nog lang niet toe aan wat ieder van ons als zijn deel zal bedingen. Wij zullen nu allereerst eens spreken over die voorwaarden met generaal Alberto de Pineda en zijn vertrouwde adjudant Pablo Gomez, die ik het genoeg heb hier aan u voor te stellen.

Terwijl hij dit zei, wees hij op een lang opgeschoten jongmens met koolzwarte ogen, die tot dusverre zwijgend naast de generaal gestaan had, en vervolgde toen, alsof het de eenvoudigste zaak van de wereld betrof:

— Wij willen dus thans bespreken, mijne heren, onder welke voorwaarden wij Senor de Pineda in staat kunnen stellen bij de beroeringen, die in Spanje nog leven, ook nog een beweging voor de monarchie door te zetten.

HOOFDSTUK II

EEN GEWICHTIGE DIEFSTAL

De heren waren nu allen gaan zitten, dicht bij elkander, en in het midden van het uitgestrekte dak, zodat het onmogelijk was dat onbevoegden of spionnen zich in de buurt zouden kunnen ophouden en zouden kunnen vernemen welke belangrijke zaken hier behandeld werden.

Toen de bankiers en staatslieden op dat punt volkomen gerustgesteld waren, begon Walter weer, die achter een kleine tafel vol paperassen had plaatsgenomen:

— Mijne heren. Gij kent in hoofdtrekken de zaak, die ons hier tezamen heeft gebracht. Generaal de Pineda is hier gekomen als de vertegenwoordiger

van een naar zijn zeggen zeer talrijke groep Spanjaarden, die don Juan willen herstellen in al zijn rechten. Mij dunkt, dat wij ons moeten onthouden van ieder oordeel over de wenselijkheid van dit optreden. Voor ons komt alleen het nut ervan in aanmerking. De generaal, die thans in ons midden is, verzekert ons, en ik behoef u niet te zeggen, dat ik zelf ter plaatse onderzoek heb laten doen, dat de gelegenheid thans zeer gunstig is. Deze zaak kan natuurlijk niet op touw worden gezet zonder een aanzienlijk kapitaal. Er heeft zich thans een syndicaat gevormd, bestaande uit Engelse, Franse en Belgische bankiers en financiers, bereid om een zeer groot be-

drag, hetwelk wij voorlopig op 10 miljoen peseta's willen stellen, in deze zaak te steken. De generaal zal mij deze term wel ten goede willen houden.

De Spaanse generaal zei volstrekt niets, maar wisselde op gedempte toon een paar woorden met zijn adjudant, waarna Walter op dezelfde zakelijke toon vervolgde:

— Ik wil er aanstonds op wijzen dat Engeland, als natie, weinig tegen deze beweging heeft in te brengen. Natuurlijk, voor zover men de status quo onaangetast laat, dat wil zeggen dat er geen sprake kan zijn van een teruggave van Gibraltar.

Hij wendde zijn scherp getekend gezicht met een ruk naar de Spaanse generaal, die bromde:

— Dit is een kwestie, mijnheer, waarover wij later met de regering, niet met u hopen te onderhandelen.

Walter keek de Pineda een kort ogenblik koeltjes aan, en zei toen zonder de minste stemverheffing:

— Mijn waarde generaal, wie met een regering onderhandelt, met een staat, met een natie, die onderhandelt in werkelijkheid met zes of acht geldschietters, vergeet dit nooit, wat ik u verzoeken mag. Alles wat gij leest over vaderlandsliefde, staatsbelangen, nationale eer, is samen te vatten in dit ene woord: geld! Intussen, ik zou u niet gaarne uw illusie willen ontnemen, en wij houden het er dus voor, dat men later in Downing Street een gunstig oor zal lenen aan uw voorstellen betreffende Gibraltar.

— Daar rekenen wij dan ook op, mijn partijgenoten en ik, hernam de generaal droogjes.

— Welnu dan, de Engelse financiers, hier aanwezig, willen wel uw zaak steunen, en voor zover ik weet geldt hetzelfde voor de Franse. In ruil echter, het werd zoëven reeds gezegd, verklaart de nieuwe regering in Spanje nadrukkelijk, dat ze zal afzien van alle eventuele aanspraken op gebiedsuitbreiding in Noord Afrika. En dit lijkt mij billijk. Ten behoeve van Spanje heeft Frankrijk reeds veel kostbaar bloed vergoten daarginds. Meent gij de toezegging te kunnen doen, generaal, dat gij en uw

partijgenoten aan die voorwaarden zult kunnen voldoen?

Het duurde enkele ogenblikken alvorens de Pineda blijkbaar met moeite antwoordde:

— Ik verklaar hierbij namens de beweging, dat wij, indien de staatsgreep mocht gelukken, in de eerste jaren zullen afzien van iedere poging om in Marokko uitbreiding van gebied of invloedssferen na te streven.

— Dat laat zich horen, riep hier de Passy uit. In het tegenovergestelde geval zou Frankrijk ook stellig niet werkloos kunnen blijven toezien, en zich tegen uw pogingen moeten verzetten. En gij weet wat dit zeggen wil, generaal, nu wij aan de vooravond staan van het sluiten van een belangrijk handelsverdrag met uw regering.

— Wat kost ons de grap? liet eensklaps de schelle stem van Isidore Lemarc zich horen. Laten wij spijkers met koppen slaan. Ik heb om half vier een afspraak met mijn vriendinnetje, en zij heeft het land aan wachten.

Generaal de Pineda wierp de bankier een duistere blik toe, en antwoordde:

— De grap, zoals gij het noemt, mijnheer Lemarc, zal u slechts enkele miljoenen kosten. Het geïnvesteerde kapitaal zal u een goede rente afwerpen, en tot uw voordeel zijn, wees daar maar niet bevreesd voor. Ik noemde reeds de som die wij minstens nodig hebben: 20 miljoen peseta's. Voorts noemde ik een bedrag van 30.000 goede geweren met de ammunitie, die ten spoedigste moeten worden geïmporteerd.

— Zal uw douane die doorlaten? vroeg de wapenfabrikant Atchinson koel, een dikke wolk uit zijn sigaar blazend.

— Daar zal zorg voor worden gedragen, antwoordde de Pineda. Alle maatregelen zijn reeds getroffen, en ik herhaal voor de zoveelste maal, dat alles zal slagen, mits wij slechts kunnen beschikken over een behoorlijk werkkapitaal. Ik voeg hieraan toe dat de 20 miljoen peseta's niet direct op tafel behoeven te worden gelegd, maar ik moet resultaten kunnen tonen bij mijn terugkeer, dat wil zeggen een schriftelijke overeenkomst, waarin uw syndicaat mij

de 20 miljoen peseta's toezegt, benevens een bedrag van een miljoen, bijwijze van voorschot.

— En als de hele massel mislukt? riep Isidore Lemarc kwaad uit.

De Spaanse generaal wilde woedend uitvaren, maar hij beheerste zich, en antwoordde met een stem die trilde van drift en verontwaardiging:

— Er zal niets mislukken, mijnheer Lemarc, dat weet gij zeer goed. En in ieder geval zijt gij immers gedekt door onderpand. Voor dat miljoen peseta's is het toch zeker wel voldoende, als mijn partij u het beheer over een deel van onze spoorwegen in handen geeft.

— Kan uw partij dat? vroeg Lemarc giftig. Zij is nog niet eens aan het bewind.

— Maar dat zal spoedig het geval zijn. In troebel water is het altijd goed vissen geweest.

Nu liet de stem van Carlington zich horen, die afgemeten zei, zonder iemand in het bijzonder aan te zien.

— Generaal de Pineda heeft volkomen gelijk. Gij kunt het aannemen.

En zo groot was het gezag van deze Engelse financier in deze kring van miljonairs, dat zelfs Lemarc het hoofd boog en mompelde:

— Voor mijn part. Als we maar gezond blijven. Maar een mens mag toch wel naar een zekerheidje vragen.

Nu begon de een na de ander op een gedempte zakelijke toon te spreken, alsof het de stichting van een nieuwe fabriek of iets dergelijks betrof, de Spanjaard zat er zwijgend bij, maakte slechts nu en dan een opmerking, en raadpleegde nu en dan op fluisterende toon zijn adjudant.

Bijna twee uur verstreken, Lemarc had al af en toe ongeduldig zijn horloge geraadpleegd, toen Walter nogmaals opstond en zich tot de generaal wendde met de woorden:

— Ik geloof te mogen zeggen, dat de grote lijnen van onze overeenkomst thans voldoende zijn uitgestippeld. Het geld, hetwelk gij ons vraagt, zal u naar alle waarschijnlijkheid worden verschafft, maar wij moeten er op aandringen, alvorens de overeenkomst wordt

gesloten, dat gij ons een nauwkeurig omschreven veldplan ter hand stelt, waaruit wij niet alleen kunnen opmaken hoe gij u het verloop van de revolutie voorstelt, maar waarin gij ook alles stipuleert, hetgeen gij ons in ruil voor onze geldelijke hulp hebt aan te bieden.

— Die vraag had ik wel verwacht en daarom reeds op schrift gesteld, hetgeen gij mij daar verzoekt, hernam de Pineda.

Hij had zijn grote aktentas geopend, haalde daaruit een rol papier, omstreeks twee decimeters lang en een paar vingers dik, en stak het document Walter toe met de woorden:

— Hierin zult gij alles vinden wat ons plan betreft. Ik behoef u zeker niet te zeggen, dat ik het u toevertrouw, in de verwachting, dat gij dit stuk alleen aan de medeleden van het syndicaat zult laten lezen, en er zorg voor zult dragen, dat het in geen geval in handen van derden geraakt. Het zal wel niet nodig zijn, u op de grote ernst van zulk een mogelijkheid te wijzen.

Ons plan zou niet alleen volkomen in duigen vallen, wanneer het ontijdig ter kennis kwam, maar het zou aan velen onzer het leven kunnen kosten. En keurt gij alles goed wat ik daarin omschreven heb, dan verwacht ik ten spoedigste de uitbetaling van het eerste voorschot, opdat wij aan onze plannen een begin van uitvoering kunnen geven. Voorts verwacht ik te zijner tijd de geweren met de munitie, en ik zal u middelen aan de hand doen, om deze te leveren, zonder dat het enige argwaan kan wekken. Vele ambtenaren zijn op mijn hand en met hun hulp zal ik er wel voor zorgen, dat de wapens hun bestemming bereiken.

Walter had het rolletje papier van het zwarte lintje ontdaan, dat er omheen zat, en vluchtig de inhoud doorgezien.

Hij bond er het lintje nu weer omheen, liet het rolletje papier in zijn eigen aktentas glijden en zei:

— Ik geloof dat dit juist is, wat wij verlangden, generaal. En ik beloof u, dat ik zorg zal dragen, dat dit gewichtige stuk niet in verkeerde handen komt. Het zal in mijn bezit blijven.

gesloten, en wie het zal willen lezen van deze heren, die zal het in mijn eigen particulier kantoor moeten doen.

— In Londen? Wat moet ik in Londen doen? riep Lemarc ongeduldig. Ik heb niks te maken in Londen.

— Het schijnt je dus niet bekend te zijn, mijnheer Lemarc, hernam Walter onverstaanbaar, dat ik hier te Parijs een zusterzaak heb, en ik deel u hierbij mede, dat ik hier nog minstens twee weken zal verblijven, totdat deze belangrijke zaak is afgehandeld. Heeft een van de heren soms nog een opmerking te maken?

Neen, dat had niemand van de heren. Zij waren allen in een opgewekte stemming, heel wat opgewekter dan die van de beide Spanjaarden, die maar niet konden inzien, echte militairen die zij waren, dat men van een opstandige beweging een handelstransactie kon maken.

Carlington had zeker wel het minst van allen gesproken, en alleen maar met

grote aandacht toegelusterd. Hij stond nu op, trok zijn jas recht, en zei eenvoudig:

— Ik denk, dat het in orde zal komen, ik heb de eer de heren te groeten.

* * *

Een volle week later zat Joseph Walter omstreeks vier uur in de namiddag met een doodsbleek gelaat voor zijn schrijftafel, terwijl de kleine Isidore Lemarc met de gebaren van een treurspeler door het vertrek liep, alle Joodse vloeken uitbrakend die hem maar te binnen vielen, en leunde met starre blikken achterover in zijn stoel, terwijl zijn rechterhand mechanisch lade na lade van het grote bureau opentrok.

Hij was vijf minuten geleden tot de verpletterende ontdekking gekomen, dat het compromitterende document, hem door Generaal de Pineda ter hand gesteld, op een raadselachtige wijze en als het ware voor zijn neus weggestolen was.

HOOFDSTUK III

WALTER KRIJGT BEZOEK

Mijnheer Isidore Lemarc was een rijk man, een buitengewoon handig en succesvol zakenman, hij wist op tijd zijn mond te houden, maar ditmaal was het hem volkomen onmogelijk om te zwijgen, en daar er natuurlijk voorlopig niet aan te denken viel, de politie in de zaak te betrekken, stortte hij zijn hart een kwartier later uit tegen de eerste de beste medefirmant als men het zo noemen mag, en dat was in dit geval de zwijgende, lange heer Carlington, die hij ontmoette in de vestibule van een der duurste clubs van Parijs, alwaar hij hem het slechte nieuws fluisterend mededeelde in een half duister hoekje, terwijl hij van opwinding afgrijselijk scheel zag.

— Biezonderheden? vroeg Carlington laconiek.

— Biezonderheden? Dat vraagt u mij.

Ben ik een detective? Weet ik veel? Niks van biezonderheden weet ik. Gestolen is het prachtige stuk, het kostbare stuk, het gezegende stuk, en als het niet gauw gevonden wordt, ben ik pleite.

— Komaan, mijnheer Lemarc, hoe zou dat kunnen? Gij hebt immers nog geen franc gestort?

— Zal ik niet pleite zijn? Is derving van winst geen verlies? Zo'n prachtige zaak, zo'n zaak om te zoenen, zo'n zaak om voor te knielen. En ik had Ginette nogal een nieuwe auto beloofd. Waar vandaan zal ik een auto halen? Heeft die man geen ogen, en geen neus? Kan die mooie meneer Joseph Walter niet letten op de papiertjes die we hem toevertrouwen. Och, wat een sjlemiel.

— Sprak hij van de politie? vroeg Carlington weer, die geen ogenblik zijn

kalmte scheen verloren te hebben.

— Politie? Wat kunnen wij met politie doen? Het is toch een geheime zaak? Als de papiertjes zakken, de lieve papiertjes, dan zijn we een paar miljoen kwijt, en de arme Isidore is helemaal pleite. Wat heb ik aangehaald met die man? Waar is het? Waar laat hij het? Wie heeft het?

— Mij dunkt dat het juist zaak is, mijnheer Lemarc, om dat te laten onderzoeken, zei Carlington doodkalm. Dit is een zaak waarbij wij allen miljoenen te verliezen hebben of te winnen. Gij hebt gelijk als gij zegt dat de officiële politie er natuurlijk niet in gemengd mag worden, maar er bestaat toch nog zo iets als politieke recherche. Officieel mag Frankrijk natuurlijk niets van de plannen in Spanje weten, maar officieus kan het er toch wel van op de hoogte zijn.

Lemarc dacht een ogenblik na, en antwoordde toen mistroostig:

— De president laat zich daar zeer zeker niet mee in, dat kan ik nu zeggen, en ik geloof dat ik op de hoogte ben.

— Weet gij dat zeker? vroeg Carlington, Lemarc strak aanzien.

— Zo zeker als dat Ginette me de bons geeft als deze zaak mis loopt, jammerde de bankier. Weet u niet wat anders, dat wat we kunnen doen?

Carlington stond een ogenblik in diepe gedachten verzonken en antwoordde toen langzaam:

— Het is een zeer onaangename en ook een raadselachtige zaak, mijnheer Lemarc. De dief van het document moet natuurlijk alles van tevoren geweten hebben, ofwel hij heeft het kostbare document in die week tijd toevallig onder de ogen gehad...

— Bestaat niet, viel Lemarc hem opgewonden in de rede. Walter had het stuk altijd in zijn brandkast, vertelde hij mij, en had het er pas weer uitgehaald, om aan Chalupin te laten lezen, die het nog eens wilde inzien.

— Toen heeft hij het dus uit de brandkast gehaald?

— Dat deed hij. Toen kwam ik. Toen kwam er een telefoontje voor Chalupin, dat hem wegreep, Chalupin zei dat hij

nog wel eens terugkwam, daar men hem voor een zaak van gewicht elders moest spreken, ik bleef dus met Walter alleen en toen hij me daar teruggaat naar zijn schrijftafel, is me daar het kostbare, het fijne stukkie papier verdwenen. Het is om je de haren uit je hoofd te rukken.

Carlington stond even na te denken en zei toen kortaf:

— Er mag natuurlijk niet aan gedacht worden de politie hier in te mengen. Ik zal zelf eens naar Walter toegaan en zien wat er aan te doen valt.

— Niks valt er aan te doen, zei Lemarc nijdig. De dief heeft het stuk in zijn handen, en hij zal het alleen voor een mooi bedragje willen verkopen.

— Een ogenblikje nog, mijnheer Lemarc, zei Carlington, toen de ander zich wilde wegspoeden. Kunt gij uzelf een voorstelling maken van de wijze, waarop dat document in die korte tijd verdwenen is?

— Een voorstelling? Ben ik een gedachtenlezer? Heb ik leren goochelen? Neen mijnheer, ik weet het niet, ik ben suf, alles draait me in mijn kop. Ik ga naar Ginette, en zal haar voorzichtig erop voorbereiden dat ze nog een half jaartje op haar autootje moet wachten. Het was zo'n mooi automobieltje... groen gelakt met goud. Waarvoor goud. Omdat het duur is, Isidoortje. De vrouwen zijn mijn ongeluk, mijnheer Carlington. Doet u de groeten aan Walter en troost hem; de man is half radeloos van schrik, en als ie niet oppast doet hij zichzelf nog wat aan.

En weg was het kleine, dikke, opgewonden mannetje, dat zich voortdurend met zijn fijne, sneeuw witte zakdoek het zweet van het voorhoofd had staan vegen.

Carlington bedacht zich nog een ogenblik, ging toen snel naar buiten, keek links en rechts de straat af, en wenkte een taxi, die in de verte kwam aanrijden.

Hij gaf de chauffeur het adres op van Joseph Walter, die, wanneer hij te Parijs vertoefde, een gedeelte bewoonde van een huis dat zijn eigendom was, en waarvan hij alle verdiepingen op een

na verhuurd had.

Het lag aan een der fraaiste gedeelten van de Avenue Horsche, dicht bij het Park du Monceau. Het huis had, achter in de tuin, gelijk dit nog met enige andere herenhuizen het geval is, een particuliere uitgang in het fraaie park.

Carlington had enige moeite bij de schatrijke, Engelse financier te worden toegelaten door de Engelse butler, die zijn meester op al diens reizen vergezelde, maar tenslotte slaagde hij er toch in, toen hij zei dat hij voor een zeer gewichtige aangelegenheid kwam en zijn naam genoemd had.

Zoals in bijna alle grote huizen te Parijs die geen eigenhuizen zijn, bevond de huisdeur zich terzijde van een soort poort.

De poortdeur zowel als de huisdeur staan meestal de gehele dag open, en wie bang is om bestolen te worden sluit alleen zijn etagedeur af.

Recht tegenover de huisdeur, waarachter dadelijk de brede trap naar boven begon, bevond zich die van het aangrenzende huis, en wanneer men de brede poortgang geheel ten einde liep, bereikte men een schuins aangelegde binnenplaats van enkele meters in het vierkant, waaraan ook de portierswoning gelegen was.

De beide ramen hiervan waren dusdanig aangebracht, dat de man, er voor zittende, de gehele poortgang kon overzien, en dus ook de beide huisdeuren links en rechts.

De butler had de bezoeker ontvangen aan de fraai gebeeldhouwde etagedeur, waarnaast, op een koperen bordje, de naam van Joseph Walter was te lezen.

Hij voerde hem nu naar de werkkamer van Walter, een ruim vertrek, zeer fraai gemeubeld, waar de bezoeker de beklagenswaardige bankier met zijn hoofd in de handen voor zijn schrijftafel vond zitten.

Walter keek nauwelijks op, toen de bezoeker binnentrad, wachtte tot de butler vertrokken was en vroeg met toonloze stem:

— Heb je er soms al van gehoord?

— Ja, Lemarc heeft het mij zoëven verteld.

— Ik heb een gevoel of ik gek word, Carlington, hernam Walter, met beide handen opnieuw naar zijn hoofd grijpend. Ik heb nooit aan fabeltjes of geheimzinnigheden geloofd, maar ik moet nu toch aannemen, dat er bovennatuurlijke dingen bestaan.

— Die bestaan zeker, hernam Carlington bedaard, maar ik betwijfel, of ze zich bij dergelijke diefstallen manifesteren. In ieder geval moeten wij toch aannemen, dat tovenarij niet meer bestaat. Ik ben hier gekomen, Walter, niet uit pure nieuwsgierigheid, maar in de hoop dat ik je zal kunnen helpen.

— Hoe zou jij dat wel willen doen? vroeg Walter schamper. Ben je soms een detective?

— Het zal je vreemd voorkomen, Walter, maar inderdaad speel ik nu en dan uit louter liefhebberij voor speurder. Wat verlies je er bij als je mij eens mijn gang laat gaan? De justitie, dat begrijp je natuurlijk wel, kun je slechts in het alleruiterste geval in de arm nemen. Dit is een zeer kiese zaak, die tussen de mannen van het syndicaat moest blijven.

— Dat begrijp ik.

— Je hebt dus de politie nog niet op de hoogte gebracht?

— Ik heb er zelfs niet aan gedacht.

— Des te beter. En de Pineda?

— Ook hem heb ik nog niets durven zeggen.

— Dat zou ik ook voorlopig maar nalaten.

Hij zal het altijd nog vroeg genoeg vernemen. En laten wij nu eens proberen, de zaak logisch te benaderen. Voor wie, denk je wel, zou dat document waarde hebben?

— Voor wie? riep Walter ongeduldig uit.

— Wel, natuurlijk voor iedereen, die gezond verstand heeft, en inziet, dat hij dit stuk voor een half miljoen peseta's kan verkopen. Ik vraag mij alleen maar af, hoe men in 's hemelsnaam heeft kunnen weten, dat ik het document hier bewaarde, en wat het inhield.

De bankier wilde nog iets zeggen, toen Carlington de hand ophief, en zacht zei:

— Een ogenblikje.

Tot grote verbazing van Walter sloop hij met katachtige schreden langs een omweg naar de deur, die op de gang uitkwam, en rukte ze vlug als de gedachte open.

Hij keek links en rechts de gang in, sloot de deur weer, kwam langzaam op de verbaasde Walter toe, en vroeg:

— Heb je hier veel personeel?

— Niemand anders dan mijn butler, Dixon.

— Is hij al lang bij je in dienst?

— Vijftien jaar.

— Te vrouwen?

— Volkomen. Het mag zelfs niet bij je opkomen, hem ook maar één seconde te verdenken.

— Veronderstel eens een ogenblik dat ik het wèl deed, wat zou je me kunnen tegenwerpen, behalve het feit dat je hem vertrouwt, en dat hij vijftien jaar in je dienst is.

— Ik zou aanvoeren, Carlington, dat hij het onmogelijk kon weten. Hij is niet op het dak van Hotel Splendid geweest, ik praat natuurlijk nooit met hem over dergelijke zaken, ik was alléén toen ik het document voor het eerst in de brandkast wegsloot en Dixon was slechts een paar malen aanwezig, louter toevallig, toen ik het document juist liet lezen aan Letellier, en later aan Atchinson, en hij kwam alleen binnen omdat hij mij nodig iets had mede te delen.

— Zo, nu, dat lijkt mij voorlopig afdoende. En nu moesten wij eens over de verdwijning zelf spreken, die waarlijk geheimzinnig genoeg is.

Op dit ogenblik ging de telefoon over, en met een lusteloos gebaar nam Walter de hoorn ter hand, luisterde, sprong half van zijn stoel op, werd doodsbleek, en

stotterde door het mondstuk van de hoorn:

— Wat is dat nu... ben je het zelf... wààr ben je? Maar mijn hemel... Je adres en je nummer, ik zal opbellen, ik geloof... ik geloof... alles draait me voor de ogen.

De hoorn viel hem bijna uit de hand toen hij deze weer op het toestel legde, terwijl hij heel langzaam opstond en de bezoeker aankeek met ogen die uit hun kassen dreigden te puilen. Hij hield zich aan een stoel vast en stotterde bijna onhoorbaar:

— Heb jij, jijzelf het document gestolen, kerel?

Carlington deed een stap achteruit, terwijl zijn wenkbrauwen zich samentrokken, liet toen een zacht gefluit horen, en zei langgerekt:

— Ha zo, staan de zaken zo? Neen, mijnheer Walter, ik geef u mijn woord van eer dat ik het document niet wegnam en mij volstrekt niet kan voorstellen waar het ergens is.

— En toch ben je een bedrieger, je hebt je bij ons ingedrongen onder een valse naam. Weet je met wie ik zoëven sprak, die nog ziek is en zwak?

— Precies, de nevel trekt op, antwoordde de bezoeker met een zonderlinge glimlach. U sprak zeker met Carlington?

— Ja, met Carlington zelf. En jij, wie ben jij, vent?

De bezoeker bracht langzaam de hand naar het hoofd, zette een pruik met rosbond haar af, en antwoordde bedaard:

— Men noemt mij John Raffles, mijnheer Walter; men tutoyeert mij niet, tenzij ik daartoe speciale toestemming geef.

HOOFDSTUK IV

RAFFLES ALS DETECTIVE

Een ogenblik scheen het alsof de heer Walter van zijn stokje zou vallen. Toen zei hij:

— Dat is een aangename verrassing voor mij, mijnheer Raffles.

— Een verrassing zal het wel zijn, mijnheer Walter, maar ik betwijfel toch of zij van aangename aard is, hernam Raffles, die zich zelfs niet verroerd had. Ik wil eerlijk zijn en u zeggen, dat ook mij deze plotselinge en onverwachte oplossing wel wat rauw op het lijf valt. Eerlijk gezegd had ik gehoopt en verwacht, dat de echte mijnheer Carlington niet zo gauw weer boven water zou komen. Gij moet weten, dat hij in het hartje van Siberië zat.

— Siberië? herhaalde Walter met bevende stem. Mijn hemel, hoe kwam hij daar? Wat had hij daar te zoeken?

— Hij zocht er niets, mijnheer Walter, en hij was er ook tegen zijn zin. Ik had hem daarheen gebracht.

— Gij? Maar, met welk doel?

— Wel, dat is nogal duidelijk; om zijn plaats in te nemen. Ik had bemerkt, dat hij even groot was als ik, en dat de kleur van zijn ogen vrijwel overeenstemde met de mijne.

— Maar wilt gij dan eens zeggen, wat het doel is van die vrijheidsberoving? riep Walter wanhopig uit. Het is toch onmogelijk, dat gij op de hoogte kunt zijn van onze plannen?

— Ik was er intengendeel vrij goed van op de hoogte, waarde collega, antwoordde Raffles.

— Maar welk geldelijk voordeel kon het u opleveren, de plaats in te nemen van Carlington?

— Vraagt gij dat nog? Kwam ik dan niet in nauwe aanraking met schatrijke lieden? Werd er niet een plannetje bereemd voor een omwenteling, dat ieder van u, maar mij ook schatrijk kon maken? Ziet gij, die komst van Carling-

ton hier te Parijs, zowel als de uwe en die van nog twee andere invloedrijke Engelse bankiers, kon natuurlijk niet onopgemerkt blijven, en zij bleef het dan ook niet. Maar Carlington was nog geen vijf minuten in zijn hotel, of ik had reeds vernomen, wat er hier omging, en wat het doel van die inval van Engelse geldvorsten en effectenkeizers was. En een uur later, mijnheer Walter, op de klok af, was mijnheer Carlington vertrokken. O, niet per trein, of per auto, hij deed de reis veel gemakkelijker, in mijn eigen vliegmaschine. Wij waren slechts enkele uren later boven Siberië, en ik liet hem achter in de buurt van een onnozel gehuchtje, met een door mij ondertekend briefje in het Russisch waarin ik beleefd verzocht het ongelukkige slachtoffer van John Raffles geen kwaad te doen. Het is waar dat de kansen daarop aanzienlijk verminderd waren, omdat ik hem maar juist genoeg geld had achtergelaten, om een week lang te kunnen rond komen, al was het dan ook niet met kaviaar, oesters en kreeft.

— Dus, als ik het wel begrijp, hebt gij die hele week de rol gespeeld van Carlington?

— Precies, en ik geloof te mogen zeggen, dat ik die rol niet al te kwaad speelde, zei Raffles glimlachend. Alleen is het jammer, dat gij lieden zo getrouwd hebt, en dat Carlington weer te midden van de levenden is verschenen, voor hier alles was afgewikkeld. Nu, ik zal mij dan moeten vergenoegen met hetgeen ik reeds kon binnenhalen.

— Maar zijn vrouw. Hij had zijn vrouw meegebracht, riep Walter verschrikt uit.

— O, gij zult wel begrijpen, dat ik de persoonsverwisseling niet tot het uiterste heb doorgevoerd, hernam Raffles met een fijn lachje. Ik heb Mrs.

Carlington onmiddellijk naar Londen teruggestuurd. Het is waar dat ik daarentegen de sleutels van Carlington heb gehouden.

— Zijn sleutels? Wat hebt gij er mee gedaan? stamelde Walter verblekend.

— Wel, ik ben op één enkele dag per vliegmaschine naar Londen gevlogen en terug, ik ben naar zijn kantoor gegaan, ik heb de brandkast geopend, en ik moet tot mijn spijt verklaren, dat ik er niet meer in vond dan omstreeks elf duizend pond sterling in contanten. Maar zo zijn jullie financiers altijd. Dat goochelt met tientallen miljoenen, en dat heeft maar een onnozele 11.000 pond in zijn brandkast. Maar ik ben gauw hier weer teruggekeerd, omdat ik werkelijk verwachtte, mij in de miljoenen te kunnen rollen. Ik heb echter nog twee dagen en wie weet wat er in die tijd nog kan gebeuren.

Walter werd vuurrood, en bracht er, hikkend van drift uit:

— Geloof gij dan soms, mijnheer Raffles, dat wij u zullen toestaan, uw rol ten einde te spelen?

— O, daaraan denk ik natuurlijk niet, antwoordde Raffles schouderophalend. Ik zou u natuurlijk kunnen beletten, wereldkundig te maken, wat ik u nu onthuld heb, door ook u te ontvoeren, want vergeet toch geen ogenblik, mijn waarde bankier, dat ik hier op het ogenblik de sterkste partij ben. Maar Carlington zou behalve u ook anderen telefonisch kunnen waarschuwen. Daarentegen heb ik nu een ander plan bedacht, dat in het nauwste verband staat met de verdwijning van het document. Wij zijn het zeker eens, dat het teruggevonden moet worden?

— Tot iedere prijs, kreet Walter.

— Dat is een woord naar mijn zin. Tot iedere prijs. Dat wil zeggen, als ik het terugvind, dan hebt gij daar een aanzienlijk bedrag voor over?

— Een miljoen francs, antwoordde Walter onmiddellijk.

Raffles trok even minachtend met de schouders en zei:

— Laten wij liever niet in francs rekenen, mijnheer Walter, wij zijn wat onvast. Ponden sterling zijn meer naar

mijn smaak. Maar dat is iets van later zorg. In de eerste plaats moet ik weten, of ge mijn hulp wilt aanvaarden, bij het opsporen van het document. Ik ben volstrekt niet buitensporig ijdel, maar ik geloof te mogen verklaren, dat ik eigenlijk mijn roeping ben misgelopen en detective had moeten worden. En daar het nu eenmaal is uitgesloten dat wij de officiële politie in de arm nemen...

— Daarvan kan geen sprake zijn, riep Walter driftig uit. Wij moeten dit onder elkander trachten te bedrissen.

— Zeer juist ingezien. Mijnheer Walter, ik beschik over hulpmiddelen, die buiten uw bevassing vallen, maar die de politie de hare niet kan noemen. Om u maar een voorbeeld te noemen: mijn vliegmaschine bracht Carlington in minder dan vier uren tot bijna aan de Chinese grens, achter in Siberië. Aanvaardt ge mijn hulp?

Walter scheen voor een ogenblik aan een heftige tweestrijd ten prool, en barstte toen uit:

— Ik ben waard om terug te worden gezonden naar een fröbelschool, maar ik neem uw aanbod aan. Ik heb genoeg van u gehoord om te weten, dat gij over een buitengewone kennis, en over weergaloze stoutmoedigheid beschikt. En als gij dit raadsel zoudt kunnen oplossen, John Raffles, dan zullen wij u niet alleen belonen, en goed belonen ook, maar ik doe u persoonlijk de toezegging, dat men uit mijn mond niets zal vernemen van uw... uw... hoe zal ik het noemen...

— Mijn misdadige trucs, hielp Raffles hem glimlachend op weg. Ik laat daar, dat Carlington ook de anderen natuurlijk opgebeld heeft, die zeker niet zo discreet zullen zijn als gij, waardoor het mogelijk is, dat zij de politie op de hoogte brengen, die mij dan dadelijk zal opjagen.

— Dat geloof ik haast niet, zei Walter. Want als zij dat deden, zouden zij natuurlijk tevens het hele geval moeten uiteenzetten, betreffende Spanje, en dat kan nu eenmaal niet, dat is onmogelijk, dat zou niet alleen ons compromitteren, maar ook in zeer sterke mate de Franse regering.

— Dat mag zo zijn, maar voor alle veiligheid, zal ik mij toch maar van de oude Carlington ontdoen als gij het goedvindt, hernam Raffles koeltjes. Het is slechts vijf minuten werk.

En nu beleefde Walter het tot zijn stomme verbazing, hoe daar vlak voor hem, een man als het ware van huid verwisselde, en tot een ander werd.

— Zo, en nu zullen wij eens dadelijk aan de slag gaan, mijnheer Walter, want iedere seconde is voor de dief van het document even kostbaar als voor ons. Het is dus noodzakelijk, mijnheer Walter, dat gij met de grootste nauwkeurigheid antwoordt op de vragen die ik u zal stellen. Wij beginnen dus. Het document is zeker steeds in uw bezit geweest?

— Van het begin af.

— Hoeveel mensen hebben er inzage van gehad?

— Tot dusverre vier, dat wil zeggen Letellier, Chalupin, Gérard de Passy, en als laatste, nog geen uur geleden, Isidore Lemarc.

— Herinnert gij u nauwkeurig alle bijzonderheden daarvan?

— O ja. Ik ben steeds in de kamer geweest, als een van die heren het inzag, de lezing duurde nooit langer dan een minuut of tien, want het document was beknopt, en onmiddellijk daarna sloot ik het weer weg in mijn brandkast.

— Maar een uur geleden moet het dan toch anders in zijn werk zijn gegaan.

— Dat is niet mijn schuld. Zoëven heb ik u al gezegd dat ik aan de telefoon werd geroepen.

— Dat toestel daarginds zeker? vroeg Raffles, wijzend op een telefoontoestel op de schrijftafel.

— Neen, dat was defect. Ik moest opstaan, en ginds telefoontoestel nemen, op de kleine ronde tafel bij het raam.

— Wie had u gezegd dat het telefoontoestel op de tafel niet werkte?

— Wel, dat had ik gauw genoeg zelf ontdekt, antwoordde Walter ongeduldig. Ik kreeg eenvoudig geen gehoor, toen ik vanmiddag het toestel wilde gebruiken.

Raffles was opgestaan, trad op de schrijftafel toe, bekeek het toestel even, en zei toen, met een spotachtig lachje om de lippen:

— Gij hebt u zeker nooit veel met electriciteit opgehouden, mijnheer Walter?

— Dat zijn mijn zaken niet, bromde de bankier.

— Dat is jammer genoeg, want in het tegenovergestelde geval, zoudt gij u misschien heel wat onaangenaamheden bespaard hebben. Er mankeert volstrekt niets aan het toestel.

— Wat zegt gij daar? riep Walter woedend uit.

— Het is zoals ik zeg. Iemand heeft alleen de beide aansluitmoertjes, waardoor de draden verbonden worden met het eigenlijke toestel, enige slagen teruggedraaid, zodat de stroom niet meer kon doorgaan.

Raffles had het kastje reeds geopend, en had met een vlugge beweging de moeren weer aangedraaid.

— Maar voor de duivel, hoe is dat mogelijk? riep Walter op een toon van wanhoop, dan moet hier iemand de kamer zijn binnengedrongen op een ogenblik dat ik hier niet was.

— Is dat dan volkomen ondenkbaar?

— Neen. Wacht eens, ik ben een paar malen de kamer uitgegaan. Eens een minuut of vijf, en later nog iets langer. Wel bijna tien minuten.

— Dan moet hier in die tijd iemand zijn binnen geweest om dat toestel tijdelijk onbruikbaar te maken, hernam Raffles kalm. En dat werd natuurlijk alleen daarom gedaan, om u te noodzaken, naar het andere toestel te lopen. Mag ik weten wat het voor een boodschap was, die gij hebt ontvangen?

— Ik werd opgebeld namens de Passy.

— Was het van belang?

— Van vrij groot belang.

— Een ogenblikje, mijnheer Walter. Raffles bladerde even in de telefoon-gids, en nam het telefoontoestel dat op de schrijftafel stond ter hand.

Hij sprak enkele ogenblikken in het Frans, legde toen de hoorn weer neer, keek Walter met een zonderlinge glimlach aan, en zei:

— Dit wordt een prachtige en zeer geheimzinnige zaak, mijnheer Walter. Ten eerste ziet gij dat het toestel weer uitstekend werkt, en ten tweede moet

ik u mededelen dat mijnheer Passy vandaag niet met u getelefoneerd heeft, en ook niemand last gegeven heeft dat in zijn naam te doen.

HOOFDSTUK V

DE NEVELEN VERDIKKEN ZICH

Walter liet zich achterover in zijn stoel vallen, en sloot voor een ogenblik de ogen.

Raffles zag hoe de dunne leden zenuwachtig trilden.

Toen mompelde de Londense bankier:

— Ik begrijp het niet. Ik moet zeggen dat het mij volkomen raadselachtig is. Wat had het voor nut? Al stond ik daar aan dat tafeltje, dan was het toch onmogelijk, dat iemand zo onbeschaamd kon zijn, achter mijn rug het document van de tafel te grissen?

— Hier raakt gij natuurlijk juist de kern van de zaak, hernam Raffles kalm. Dit is inderdaad in de hoogste mate raadselachtig. Ik geef het onmiddellijk toe. En nu is het voor wij verder gaan, volstrekt noodzakelijk, dat ik eerst de inrichting van uw woning leer kennen. Is zij groot?

— Integendeel, mijnheer Raffles. Er zijn slechts drie kamers, en een kleedcabinetje. Maar ik zal het u zelf laten zien, dan kunt gij oordelen.

— Dat had ik u juist willen verzoeken. Wij zullen dus beginnen met de woningdeur als gij het goedvindt.

De beide mannen stonden op, en zelfs in dat ogenblik van spanning en neerslachtigheid, moest Walter ondanks zichzelf de handigheid en souplesse bewonderen van deze man, die daar zo onbeschaamd hem zijn plannen had ontvouwd alsof het niet veel om het lijf had, Carlington, een van de invloedrijkste mannen van geheel Engeland te onthoeren, van wie een enkel woord soms voldoende was, tot in de verste uithoeken der aarde een ministercrisis in het leven te

roepen.

Zij verlieten de werkkamer, waarvan Raffles de deur achter zich sloot, en stonden nu in de gang, omstreeks twaalf meter lang, waar zich, in het midden, de zware deur bevond, de eigenlijke etagedeur, die naar het portaal voerde, en verder naar de brede trap.

— Hier zullen wij maar een aanvang maken, begon Raffles glimlachend, terwijl hij zich met de rug tegen de etagedeur plaatste. Rechts en links strekt de gang zich een meter of zes uit naar ik zie, maar links maakt hij aan het einde een rechte hoek. Dat zullen wij eerst eens onderzoeken.

De beide mannen sloegen dus links af van de etagedeur gerekend, en gingen de hoek om.

Van dit punt strekte de gang zich nogmaals over een lengte van een meter of zeven, acht uit, en aan het einde bevond zich een tamelijk groot schuifraam hetwelk deze zijgang moest verlichten.

Er bevond zich slechts een enkele deur bij de hoek. Raffles opende deze en zag in een eenvoudige, tamelijk ruime slaapkamer.

Schuin tegenover de deur, die hij geopend had, zag hij een tweede, half open staande, waarachter hij enig gerucht hoorde.

— Wat is dat daar? vroeg hij zacht.

— Dat is Dixon, die mijn kleren afborstelt.

— Wat is dat dan voor een vertrek?

— Niets anders dan een cabinet de toilette.

Raffles dacht een ogenblik na, sloot de deur weer voorzichtig, en fluisterde

toen:

— Zend uw butler met een boodschap weg; ik ben vast overtuigd dat de man met de zaak niets te maken heeft, maar dit is een geval, dat ik moet onderzoeken zonder dat er vreemde ogen bij toezien. Wacht nog een ogenblik.

Tot zijn verwondering zag Walter de zonderlinge detective met katachtige schreden door de gang lopen en door de etagedeur verdwijnen.

Raffles keerde nauwelijks een minuut later terug en zei glimlachend:

— Ziezo, nu kunt gij Dixon heenzenden. Kies een boodschap uit, die hem minstens een vol uur van huis houdt.

— Zoals gij wilt, zei Walter zuchtend. Ik lever mij geheel in uw handen over. Het is natuurlijk volkomen onzinnig, maar ik heb het gevoel, dat ik er verstandig aan doe, u op dit ogenblik niet tegen te werken.

— Dat is de juiste opvatting, mijnheer Walter. Vluc nu; ik ga zolang weer in de werkkamer.

Enkele minuten later kwam de Engelse bankier zich weer bij hem voegen, en zei:

— Dixon is de deur uit, en zal voorlopig niet terugkeren. Ik heb hem eenvoudig vrijaf gegeven.

Raffles fronste voor een kort ogenblik de wenkbrauwen, maar toen wreef hij opgewekt de handen, en zei:

— In ieder geval zijn wij nu alleen, en zullen eens flink aanpakken. Wij hervatten dus onze onderzoekingstocht, mijnheer Walter, als gij het goedvindt.

Een ogenblik daarna stond het tweetal weer in de zijgang, Raffles liep langzaam tot aan het schuifraam, en wees naar het begin van een smalle trap die juist bij dat raam uitmondde.

— Dat is natuurlijk de diensttrap? vroeg hij.

— Ja, hij wordt weinig gebruikt, omdat ik alleen maar Dixon als bediende houd, als ik hier ben.

— Waar komt die trap beneden uit?

— Dat zou ik u onmogelijk kunnen zeggen, maar ik geloof in het poortgewelf, of in ieder geval vlak daarbij.

— Wij zullen het later wel zien, en voor het ogenblik is het mij voldoende

als ik weet dat die trap gebruikt kan worden. Laat eens zien: dat raam kijkt uit op de achtertuin. Welk een prachtige, hoge populieren. Een ware lust voor de ogen. En dit is dan de slaapkamer? Een enkel raam, naar ik zie, met twee openslaande vleugels. En hier is het beroemde toilet kabinetje. Klein en smal, ook al met een enkel raam, en ditmaal is 't voor de variatie een schuifraam; grote uitzondering in Parijse huizen. Hier is uw klerenkast, en hier hebben wij de douche boven de ronde voetkuip, voor méér is er ook eigenlijk geen plaats. Wat is er achter dat velours gordijn?

— Daar is een deur, maar die wordt nooit gebruikt, die leidt naar de kleine salon, waar ik ook maar zelden een voet zet, want gij moet wel begrijpen, dat deze woning slechts een pied à terre is, waar ik alleen kom, als ik zaken te doen heb, en zaken handelt men natuurlijk niet af in een salon, maar in zijn werkkamer.

— Zeer juist en heel logisch geredeneerd, mijnheer Walter, riep Raffles uit. Laat ons eens zien wat die deur ons zegt.

Raffles had het gordijn terzijde geslagen, of liever geschoven, want het liep over een koperen roede, en wendde zich toen tot de bankier met de opmerking:

— Zijt gij u ervan bewust dat ik deze deur heel gemakkelijk kan openen?

— Neen, daar heb ik geen ogenblik bij stil gestaan. Vindt gij het iets bijzonders?

— Volstrekt niet, waarde heer. Wel, het is nu eenmaal een eigenschap van deuren, dat men ze kan openen en sluiten. Natuurlijk wordt het pas vreemd, als men een deur, die altijd gesloten is geweest, eensklaps open vindt. Maar natuurlijk, als gij er niets van weet?

— Ik zei u reeds dat ik op dergelijke dingen zelden let, hernam Walter, een weinig ongeduldig.

— Het is begrijpelijk, mijnheer Walter, ik neem het u ook niet kwalijk, en toch herhaal ik, dat ook dit jammer is, het zou ons misschien heel wat geleerd hebben, als gij mij met zekerheid hadt

kunnen zeggen, of deze deur gewoonlijk op slot is, ja of neen. Maar daarom niet getreurd, wij zijn er nog niet. Dit is dus de salon, met slechts één deur, die hoogstwaarschijnlijk op de gang uitkomt.

— Ja, dit is de enige manier om hier binnen te komen, behalve natuurlijk door het badkamertje.

— Dus geen verbinding met uw werkkamer?

— Geen verbinding. Dat maakt juist de zaak zo volkomen raadselachtig. Mijn werkkamer heeft slechts één enkele deur en ook die komt op de gang uit.

Raffles had de deur van de kleine salon, die nogal luxueus gemeubeld was, geopend, keek even in de gang, en zei:

— Wij hebben hier dus een reeks van vier kamers naast elkaar, alle aan dezelfde hoofdgang gelegen, terwijl de slaapkamer bovendien ook nog aan de zijgang ligt. De opeenvolging is: slaapkamer, badkamer, salon, werkkamer. Met de keuken behoeven wij ons niet te bemoeien, want ik heb gemerkt dat de deur daarvan zich schuin tegenover de slaapkamerdeur bevindt. Nu nog even de salon, als gij het goedvindt.

De twee mannen waren weer naar binnen gegaan, Raffles liep langzaam door het vertrek, en stapte toen op het enige venster toe, dat tot aan de grond reikte, met twee openslaande deuren.

Hij opende de spagnolet, en kon nu op een lang balkon treden, met een ijzeren leuning, hetwelk hier begon, en zich verder uitstreckte tot aan de hoek van het huis, zodat ook de beide vensters van de werkkamer er op uitkwamen.

Raffles boog zich eerst een weinig naar links en zei op zachte toon tot Walter, die hem met de grootste aandacht gadesloeg:

— Een lenig man zou zeer goed kans zien, uit het schuifraam van het badkamertje aan deze zijde op het balkon te klauteren. Vindt gij dat ook niet?

— Maar wie zou zo dwaas zijn dat te doen, als hij slechts een deur behoeft te openen, riep Walter uit.

Raffles staarde hem met grote ogen aan en riep vol geestdrift:

— Een zeldzaam schrandere opmer-

king, mijnheer Walter. Natuurlijk is dat zo. Als men maar weet dat die deur achter het gordijn gebruikt kan worden. Het is maar een kwestie van weten. Die glazen deuren zijn zeker altijd dicht geweest vandaag?

— Altijd. Als zij geopend waren, had ik het moeten horen, want zij knarsen verschrikkelijk.

— Knarsen zij? herhaalde Raffles ongelovig. Volstrekt niet, mijn waarde heer. Hoor maar.

Raffles deed de beide ramen een paar malen open en dicht, zonder dat er iets gehoord werd.

Walter keek er met open mond naar en stamelde:

— Dat is kras.

— Het is helemaal niet kras, mijnheer Walter; het is vaseline, hernam Raffles laconiek. Dat is zeker pas aangebracht. Ja, die dief was niet de eerste de beste. En nu zullen wij eens de werkkamer aandachtig gaan beschouwen, waar het eigenlijke drama zich heeft afgespeeld. En van dit ogenblik zal ik u moeten verzoeken, mijnheer Walter, uw geheugen met de grootste nauwkeurigheid te raadplegen, want daarop zal alles aankomen. Vast staat in ieder geval, dat men die werkkamer alleen maar kan binnentreden door dezelfde deur, die wij thans gebruiken en die op de gang uitkomt. Ziezo, hier zijn wij dus op de plek van de misdaad, zoals het in de feuilletons heet.

Raffles was middenin de vrij grote kamer gaan staan, en keek langzaam rond, zonder dat er ook maar iets aan zijn scherpe blik ontging.

De kamer was bijna zuiver vierkant, en had drie ramen, of liever openslaande vensterdeuren, waarvan er twee uitkwamen op het zoëven genoemde balkon, terwijl het derde, breed en hoog, zich in de zijwand bevond, die grensde aan de binnenplaats, of beter gezegd aan de open ruimte, waartoe, gelijkstraats, de poortgang toegang gaf. Het schrijfbureau was, een weinig schuins, geplaatst voor het raam, dat op het balkon uitkwam, en zich het dichtst bevond bij de scheidingsmuur tussen werkkamer en salon.

In het vertrek bevonden zich weinig andere meubelen. Er stond een grote boekenkast tussen de beide balkonramen in, er stond een aktenkast met jalouzie-sluiting naast het raam aan de binnen-plaats, die als het ware een pendant vormde met het grote schrijfbureau en ten slotte stond de grote brandkast voor-aan in het vertrek, in de hoek, gevormd door de gangwand en de scheidingsmuur zoëven reeds genoemd.

Het was een niet al te grote, maar zeer moderne en stevige kast, en Raffles had in een oogwenk gezien dat het zeer moeilijk moest vallen, dit solide meubel met geweld te openen. Er viel trouwens geen spoor van braak op te ontdekken, geen krasje zelfs. De kast-deur stond half open, en Raffles zag dat er zich in de brandkast thans niets anders meer bevond dan een aangebroken kistje sigaren, en een klein pakket effecten van weinig waarde.

Nu liep hij langzaam langs de scheidingsmuur, bleef ongeveer in het midden daarvan stilstaan, en zei:

— Ik zie dat gij een elektrische haard gebruikt, vrij duur, merkte Raffles op, maar erg gemakkelijk, mijnheer Walter. Staat dat voorwerp hier allang?

— Minstens een jaar of drie.

— Blijft die straalkachel hier ook 's zomers staan?

— Altijd. Maar wat kan u dat in 's hemelsnaam voor belang inboezemen?

— O, in zulk een raadselachtige zaak is alles van betekenis, mijnheer Walter, en laat ons nu de loop van het gebeurde eens reconstrueren. Het document raakte zoek terwijl de heer Isidore Lemarc bij u was. De hemel beware mij dat ik hem zou willen betichten, maar ik moet u toch de vraag stellen: is het volkomen ondenkbaar dat hijzelf het heeft weggenomen?

— Dat is absoluut buitengesloten, mijnheer Raffles, antwoordde Walter kortaf. Dat is praktisch en technisch onuitvoerbaar. Dat zal u spoedig genoeg blijken.

— Verklaar mij dat dan.

— Nu dan, Lemarc kwam hier even na de lunch, het moet precies twee uur zijn geweest, of hoogstens vijf minuten

later. Hij zei mij dat hij niet eerder gelegenheid had gehad, maar na ook eens het stuk van Generaal de Pinoda wilde lezen.

— Een ogenblikje. Wie had de bezoeker aangediend?

— Dixon natuurlijk.

— Dank u. Gaat u maar verder.

— Allereerst sloot ik de kamerdeur af, dat herinner ik mij volkomen duidelijk, want dat doe ik altijd in dergelijke gevallen. Toen opende ik de brandkast, en nam er het document uit. Ik kwam ermee naar de schrijftafel, en legde het daarop neer. Toen kwam het telefoontje.

— Het spijt mij dat ik u nog eens in de rede moet vallen, mijnheer Walter. Was het document nog opgerold, toen gij aan de telefoon werd geroepen?

— Ja, precies zo opgerold, als toen ik het ontving. Zo werd het ook bewaard.

— Met het zwarte lint erom?

— Ja, met het lint erom.

— Zeer goed. Gij hebt een bewonderenswaardig geheugen. Gaat u nu maar weer voort.

— En al was het nu ook Isidore Lemarc, die ik heel goed ken, ik wilde toch liever volkomen zekerheid hebben, en daarom vroeg ik hem, of hij even de telefoon wilde aannemen. En ik verwees hem naar het tafeltje, omdat ik twee uren van tevoren had gemerkt, dat het toestel op het bureau defect was.

— Het wordt hoe langer hoe belangwekkender, merkte Raffles op. Vertel mij nu iets van Chalupin. Die was immers in de kamer?

— Dat was hij ook, maar hij was even tevoren weggeroepen. Ook per telefoon.

— Geschiedde dat, nadat gij het document uit de kast had genomen?

— Neen, ervoor.

— Dank u, dat is van veel belang. Wat kwam Chalupin dan eigenlijk doen?

— Wel, het document nogmaals inzien.

— Had hij het dan al gelezen?

— Ja, drie dagen tevoren, maar hij wilde het nog eens overlezen. Hij zei dat hij ergens een aanmerking op had

te maken. Maar een belangrijke boodschap riep hem weg.

— Wij zullen later wel eens zien, mijnheer Walter of die boodschap werkelijk zo belangrijk was, zei Raffles. Verder nu maar. Isidore Lemarc nam dus voor u de boodschap van de Passy op.

— Dat wil zeggen, hij riep mij aan het toestel, en zei dat de agent van de Passy mij persoonlijk wilde spreken. Maar terwijl ik de boodschap opnam, bleef hij bij het ronde tafeltje staan, dat weet ik met volmaakte zekerheid. Hij is geen stap van mij vandaan geweest. Ik herinner mij nog hoe de rook van zijn sigaret mij hinderde.

Raffles hief even de hand op, stond in gedachten rond te zien, en zei toen:

— Om het toestel aan dat kleine tafeltje te bedienen, moet gij met uw rug naar het bureau hebben toegestaan. Is dat zo?

— Dat is ook zo, maar toch niet volkomen. En nu herinner ik mij eensklaps, mijn hemel, dat ik er niet eerder aan gedacht heb! Onder het telefoneren leek het mij, alsof er, ja, alsof er iets wits over het tafelblad gleed, als men zich concentreert op het telefonisch gesprek, heeft men daar natuurlijk alléén zijn gedachten bij en daarom lette ik er volstrekt niet op, of liever, misschien was ik wel van mening dat er een zonnestraal over de papieren gleed die daar lagen. Gij moet begrijpen, ik kon de tafel moeilijk zien, en ik zag het op de wijze, waarop men dingen ziet gebeuren, zonder er bepaald naar te kijken.

— Ik begrijp het zeer goed, mijnheer Walter, zei Raffles op levendige toon, en zijn ogen glinsterden, terwijl hij in half gebogen houding naar de bankier luisterde. Het is een buitengewoon vreemde geschiedenis. Wat denkt gij, zou dat witte het document zelf geweest kunnen zijn?

— Ik weet het niet, ik kan het u niet zeggen, antwoordde Walter met een moedeloos gebaar. Misschien heb ik mij wel vergist, of was het slechts een lichtspeling...

— In ieder geval, wat gij hebt me-

nen te zien was ongetwijfeld licht of althans zeer lichtkleurig? Het kan onmogelijk zwart zijn geweest? drong Raffles aan.

— Neen, dat kan niet, als zich daar werkelijk iets bewogen heeft, dan moet het iets wits zijn geweest, antwoordde de bankier met vaste stem.

— Heel merkwaardig, mompelde Raffles voor zich heen. Zeg mij nu eens, mijnheer Walter, hoe lang duurde dat laatste telefoneren ongeveer?

— Op zijn hoogst een minuut. Ik ben vast overtuigd, dat men nauwelijks tot zestig had kunnen tellen.

— En dadelijk bij het neerleggen van de hoorn miste gij het document?

— Ja. Het was geen seconde later. Terwijl ik nog sprak met Isidore Lemarc trad ik op mijn schrijftafel toe, en strekte reeds de hand naar het document uit, toen ik bemerkte, dat het er niet meer lag.

— Gij zijt toen natuurlijk overal gaan zoeken?

— Overal, ofschoon ik wist dat het eigenlijk dwaasheid was, want ik had er wel een eed op willen doen, als men het geëist had, dat ik het rolletje papier met het zwarte lintje erom op mijn vloeligger had laten liggen.

— Waar hebt gij gezocht?

— Wel, in alle hoeken en gaten. Gij hebt natuurlijk ook opgemerkt, dat het vandaag vrij winderig is en een ogenblik dacht ik, dat misschien de tocht...

— De glazen deuren van het balkon stonden dus open? vroeg Raffles op levendige toon.

— Neen, die waren gesloten. Maar gij ziet wel, dat er zich boven aan een tuimelraam bevindt, en dat stond open; ik heb het daareven zelf moeten dichttrekken.

Haastig trad Raffles op het venster toe. Wat Walter een tuimelraam noemde, was niets anders dan een kleine klep van glas, een handbreed omstreeks, en de helft van het raam beslaande, wat de lengte betreft, welke men door middel van een koord open of dicht kon trekken.

Raffles liet die klep enige keren werken, stond een ogenblik in diepe ge-

dachten verzonken, en zei toen, zonder Walter aan te zien:

— Het is natuurlijk volkomen uitgesloten, dat een mens, een knaap, ja zelfs een zuigeling door die opening zou kunnen binnendringen. Het is niet veel groter dan twee grote mannenhanden, die klep. Zeg mij eens, mijnheer Walter, en duidt het mij niet ten kwade, dat ik het nogmaals vraag. Het was iets wits, dat gij hebt menen te zien bewegen?

Walter maakte een ongeduldige beweging, en antwoordde:

— Wit zeg ik u, wit. Waarom vraagt gij dat toch? Geloofst gij dat het iets uitstaande heeft met de verdwijning?

Inplaats van te antwoorden opende Raffles de glazen deuren, trad op het balkon, liep even heen en weer, en zei tot Walter:

— Ga eens voor het telefoontafeltje staan als ik u verzoeken mag. Zo is het goed. Valt nu mijn schaduw op de tafel?

— Nu niet, maar een uur geleden zou dat zeker wel het geval geweest zijn, antwoordde Walter opgewonden. De zon staat dan juist zo, dat de schaduw van een man voor dat raam, stellig gezien zou zijn in het lichtvak, dat ik vlak voor mij had bij het telefoneren. Ga maar iets verder staan, gij ziet nu hoe scherp uw schaduw is op het lichte behang, in die zonnevlek.

— Dat is het dus ook niet, zuchtte Raffles. Een ogenblik dacht ik, dat misschien een handig man met behulp van een hengel, en inplaats van een haak een of andere met een kleverige vloeistof bestreken wollen draad of iets dergelijks...

— Dat zou goochelarij geweest zijn, mijnheer Raffles en de man die het deed moest een gek zijn, want gij ziet dat

de overburen het gehele balkon kunnen overzien. Laat ik u maar aanstonds zeggen dat ik daar reeds heb laten informeren zodra Isidore Lemarc weg was. Er woont daar toevallig een arm, half verlamd meisje, dat de gehele dag aan het raam zit te borduren, en aan wie slechts zeer weinig ontgaat, wat er om en in het huis voorvalt. Gij kent de behoefte van zulke arme schepseltjes, om zichzelf afleiding te bezorgen. Welnu, zij verklaart met stelligheid, niets bijzonders te hebben gezien, en heel zeker geen man op het balkon.

— Dat is afdoende, zei Raffles kortaf, weer in de kamer binnen stappend, en de glazen deur sluitend.

Toen wendde hij zich tot Walter, ging met de handen in de zijde voor hem staan en sprak:

— Wij staan hier voor het volgende feit, mijnheer Walter: binnen een minuut tijds heeft iemand hier een kostbaar document weten te stelen, zonder dat gij of Lemarc er iets van hebt gezien. Die man zou zich hier desnoods nog van tevoren hebben kunnen verbergen, maar hij had natuurlijk onmogelijk kunnen ontsnappen, zonder dat gij dat zoudt hebben gezien, want de ramen waren dicht, en gijzelf hadt immers de deur naar de gang afgesloten. Was dat nog zo, toen Lemarc vertrok?

— Ja, daar durf ik een eed op doen. Hij zat driftig aan de knop te rammen, en ik zelf moest de sleutel in het slot omdraaien.

— Welnu, mijnheer Walter, dan kan ik u zeggen dat ik in mijn avontuurlijk leven veel vreemde dingen heb beleefd, maar dit zeer zeker het wonderlijkste en zeldzaamste is, dat mij nog ooit is overkomen. Ik zal echter niet rusten, voor ik het raadsel heb opgelost.

HOOFDSTUK VI

DE DIEF

Raffles was op een stoel midden in het vertrek gaan zitten, en verviel in diep nadenken, terwijl zijn gelaat strak stond, en niets zich bewoog als zijn ogen, die rusteloos door het vertrek dwaalden.

Zo bleef hij wel een kwartier lang zitten, tot hij langzaam weer opstond, en vroeg:

— Hebt gij bij geval een goed vergrootglas?

— Dat heeft een goed bankier altijd, antwoordde Walter. Het komt natuurlijk vaak voor dat wij een cheque of een handtekening of een bankbiljet eens wat nader wenssen te beschouwen.

Hij had een lade van zijn schrijftafel geopend, en gaf Raffles een vergrootglas.

Deze draaide het even tussen de vingers heen en weer, en begon toen, met een eigenaardige glimlach om zijn lippen:

— De wetenschap, mijnheer Walter, maakt buitengewoon grote vorderingen, en wij zouden bijna aan bovennatuurlijke machten gaan geloven, die ons leven en onze daden besturen. Maar voor het ogenblik wil ik liever niet aannemen, dat de dief over die machten beschikte. Deze mysterieuse diefstal moet op een natuurlijke wijze in zijn werk zijn gegaan, en wij behoeven die wijze alleen maar te leren kennen, om het raadsel op te lossen. Laat ik beginnen met u te zeggen, dat ik niet geloof dat hier iemand, wie ook, in de kamer is geweest in die zestig seconden tijdens uw telefoongesprek.

— Dat is inderdaad ondenkbaar, want alle ramen en de enige deur waren gesloten, riep Walter wanhopig. En toch moet het zo zijn: Ik heb al gedacht, of hij misschien door de niet gebruikte rookgang van de schoorsteen kon zijn binnengekomen, maar gij kunt u zelf

overtuigen dat de elektrische haard dit zo goed als onmogelijk maakt. Die haard is zo geplaatst, dat men hem omver zou moeten stoten, als men zich naar beneden liet zakken, en van heengaan langs dezelfde weg spreek ik nog niet eens.

— Wij kunnen die weg ook gerust uitschakelen, mijnheer Walter, antwoordde Raffles rustig. Toch is zo'n schoorsteen nog wel eens voor andere dingen nuttig. Het is omstreeks vier jaren geleden, toen ik mijn hulp aan Scotland Yard aanbood bij het opsporen van een verdwenen document van grote waarde, waarbij ik er toen in slaagde, de schrandere wijze te ontdekken, waarop de dief te werk was gegaan. Door het rooster van een ventilator, namelijk, dat gemakkelijk kon worden verwijderd, had hij met behulp van een zeer krachtige stofzuiger, expresselijk voor dat doel gemaakt, uit een aangrenzend vertrek, het begeerde papier, het was maar een enkel blad, naar zich toe weten te zuigen. Ook in dat geval verliepen er nauwelijks enkele seconden tussen het tijdstip waarop dat papier op tafel werd gelegd, en de verdwijning.

— Dat is totaal buitengesloten, riep Walter. Ten eerste is er geen ventilator, en ten tweede had zulk een zuigmachine natuurlijk een grote wanorde onder al mijn brieven en andere papieren moeten aanrichten.

— Dat merkt gij daar zeer juist op, mijnheer Walter, zo is het inderdaad. Hier is dus een andere methode toegepast, en ik zou u willen verzoeken, voorlopig aan te nemen, dat de man die deze methode toepaste, niet in dit vertrek aanwezig was. Onmogelijke dingen mogen wij niet aannemen, en daarom vermoed ik dat hij in de salon was.

— Maar hoe kon hij dan zien wat er hier voorviel, schreeuwde Walter bijna.

Kon hij door de muren heen kijken?

— Niet er doorheen, maar toch misschien wel er omheen, antwoordde Raffles levendig. Volg mij eens, dan zullen wij het dadelijk onderzoeken.

De beide mannen stonden weer op het grote balkon en Raffles wierp een blik naar de overzijde.

De binnenplaats zowel als de tuin hadden een schuine vorm, en op deze plek waren de ramen van de overburen niet verder dan omstreeks twaalf meter van het balkon verwijderd.

Voor het dichtstbijzijnde raam zat een bleek meisje, met grote, smachtende ogen, die het mooiste gedeelte van haar gezicht vormden, dat voor het overige tamelijk onbeduidend was.

Zij scheen druk bezig te zijn met een of ander handwerkje, maar keek nu en dan op.

Raffles had zijn ogen half dichtgeknepen, en wendde zich nu tot Walter met de vraag:

— Doet gij die tulle gordijnen voor uw ramen wel eens dicht?

— Hoogst zelden. Mijn ogen zijn niet zo goed meer als voorheen, en ik heb behoefte aan veel licht op mijn schrijftafel.

— Gij hebt natuurlijk opgemerkt, dat men van uit die ramen aan de overzijde vrij goed kan volgen wat hier in deze lichte, door de zon beschenen kamer voorvalt?

— Ongetwijfeld, antwoordde Walter knorrig. Maar die burens kunnen wij gerust uitschakelen. Het is volkomen onmogelijk op dit balkon te komen, of met een of ander werktuig door dat klappaampje hierboven heen iets naar zich toe te halen.

— Dat is het ook, en daaraan dacht ik ook niet, zei Raffles zacht. En nu zullen wij de salon eens binnengaan.

De glazen deuren stonden hier nog open, en zij konden dus van het balkon af binnentreden.

— En nu moet gij mij eens zeggen, hoe men mij van deze plek had kunnen bespioneren, zei Walter spottend.

— Ik erken dat het lastig is, maar men zou bijvoorbeeld, met behulp van een spiegel...

— Die zou ik van mijn plaats bij het raam af hebben moeten zien, zei Walter.

— Daar vangt gij mij alweer, riep Raffles uit. Geen spiegel dus, maar ik weet wel dat ik iets onzinnigs zeg, maar dat meisje daarginds kan heel goed van de plaats waar zij zit, iemand voor uw schrijftafel, zowel als iemand in deze salon tegelijkertijd zien.

— Zeker, dat is zo, riep Walter opgewonden uit.

— Woont dat meisje daar allang?

— Op zijn minst vijf jaar.

— Alleen?

— Met een oude moeder, die een klein pensioentje heeft en bijna stekeblind is.

— Geen bediende?

— Een daghijte. Maar waarom vraagt ge dit alles? Het is toch ondenkbaar, het zou monsterachtig zijn, dat...

— Ik beschuldig nog niemand, mijnheer Walter, hernam Raffles koeltjes. Voorlopig ga ik alleen maar terade met de feiten. En die leren mij onaanvechtbaar dat dat meisje tegelijk in twee kamers kan zien, en wel heel gemakkelijk. Zodra gij zoudt opstaan, zou een enkel vooruit afgesproken teken aan de man in deze kamer duidelijk maken, dat hij zijn gang zou kunnen gaan.

— Maar wat gij daar zegt is krankzinnigheid, schreeuwde Walter, en Dixon dan? Geloof gij dan dat Dixon die man hier niet gezien zou hebben?

— Waarom zou hij? Waarom zou die man zich niet verborgen kunnen hebben, achter deze portière bijvoorbeeld?

Raffles was snel op de portière toegetreten, die ook aan deze zijde voor de deur naar het badkamertje hing, schoof het gordijn geheel terzijde, bukte zich naar de vloer, scheen iets op te rapen, dat hij op zijn handpalm had gelegd, en slaakte een zachte uitroep van verbazing.

— Wat hebt gij daar? vroeg Walter nieuwsgierig.

— Zie zelf maar.

— Dat lijkt wel een klein stukje van een klontje suiker te zijn, riep de bankier in de grootste verbazing, hoe komt dat daar?

— O, wat dat betreft, ik zou liever willen vragen: waarom komt het daar?

was het antwoord van Raffles. Natuurlijk heeft de man die daar verscholen stond, het bij zich gehad. Nu, hij is zeker iemand geweest, die verzet is op zoetigheden, zullen wij voorlopig maar aan-nemen.

Even stond Raffles een ogenblik stil, met de handen in de zijden gesteund, keek naar de zoldering, met een vreemd licht in zijn grijze ogen, en wendde zich toen eensklaps tot Walter met de vraag:

— Mag ik even op een stoel gaan staan?

— Op een stoel staan? Dat spreekt immers van zelf, antwoordde Walter verbluft.

Raffles nam een van de fraaie stoelen, die met blauw satijn bekleed waren, plaatste deze naast de schoorsteenmantel en klom er op.

Er hing geen spiegel boven de schoorsteen en het gepleisterde muuroppervlak was verborgen onder een in dikke plooiën neervallend gordijn van zware, bruine zijde.

In het midden hing een klein schilderij in een smal gouden lijstje.

Raffles schoof de plooiën wat uit elkander, en scheen ergens naar te tasten, terwijl hij op de punten van zijn voeten glag staaft.

— Wat zoekt gij daar toeh? vroeg Walter verwonderd.

— Een gat, antwoordde Raffles lachend.

— En ik geloof dat ik het hier al heb. Ik kan er zowat drie vingers tegelijk in steken, niet meer. Maar verderop wordt het wat wijder. Een heel mooie ontdekking, mijnheer Walter, die ons een stuk verder brengt. Een ogenblikje.

Terwijl Walter stom verbaasd naar hem bleef opzien, haalde Raffles zijn vergrootglas voor de dag, en begon de bruine zijde in de omgeving van het gat, dat hij zoëven ontdekt had, nauwkeurig te onderzoeken.

Hij liet een kort lachje horen, sprong van de stoel, en zei:

— Een drommels bekwame schavuit, mijnheer Walter. Een man om zijn hoed voor af te nemen. Bijna zo groot als ik, of misschien nog wel iets groter, ik bedoel dit nu lichamelijk. Nu nog eens

vlug naar uw kamer; ik geloof dat wij er bijna zijn.

— Het is mogelijk dat gij het gelooft, maar ik begrijp er nog geen jota van, sputterde Walter. Wat doet dat gat er toe?

— Wel, het verklaart alles, antwoordde Raffles vrolijk. Maar hier zijn we weer in uw kamer. Dat meisje aan de overzijde schijnt drommels nieuwsgierig te zijn, want zij wendt haar ogen hier maar niet vandaan. Aha, dit is een mooi, breed, ouderwets bellekoord. Zo iets heb ik nog maar heel weinig aangetroffen, het is bijna een hand breed, en, ziet gij wel, als ik het wat terzijde trek, dan komt het gat in de muur bloot. En het is hier heel wat breder dan aan de andere kant.

— Maar daar zou zelfs niet de kleinste aap door kunnen, riep Walter in verwijfeling uit. En palingen heeft men, voor zover ik weet, nog niet gedresseerd.

— Een zeer juiste opmerking, mijnheer Walter, hernam Raffles onverstoort. Palingen hebben ook geen witte haren, en ik betwijfel sterk of zij wel zo verzet zijn op klontjes suiker. Maar zou ik u nu even mogen verzoeken, uw gordijnen dicht te doen. Het staren van het meisje, hier naar binnen, wordt werkelijk hinderlijk.

Terwijl Walter de tulen gordijnen dichttrok voor het venster, waar tegenover zijn bureau stond, onderzocht Raffles met de grootste zorgvuldigheid het tafelloppervlak, het groene laken, waarmee het bespannen was, enkele papieren die er lagen, tenslotte het brede bellekoord, en toen hij het vergrootglas eindelijk weer in zijn zak liet glijden, lag er een tevreden uitdrukking op zijn gelaat.

Hij keek dromerig door het raam, waar doorheen men nog alles kon zien ondanks de gesloten tulen gordijnen, maar eensklaps kreeg zijn gelaat een strakke uitdrukking, terwijl hij half luid zei:

— Wat doet het meisje nu? Ik geloof dat zij een brief aan het schrijven is.

— En blijkbaar met grote haast, zei Walter, die eveneens naar buiten staar-

de. Ik heb haar nog nooit zo bleek gezien.

— Daar komt haar dienstmeisje binnen, nu maakt zij de brief dicht, zij spreekt met het meisje, wacht hier even, mijnheer Walter.

En voor de bankier nog iets had kunnen zeggen, was Raffles het vertrek uitgesneld, rende de trappen af, en bereikte juist de poortdoorgang, toen het dienstmeisje, een kind van een jaar of zestien, dat blijkbaar iets onder haar schortje verborg, vlug kwam aanlopen.

Raffles trad haar aanstonds in de weg vatte haar bij de arm, en zei op gedempte, maar strenge toon:

— Geef mij onmiddellijk die brief. Neen, tracht mij niet te ontglippen, het zou je een paar jaar gevangenisstraf kunnen kosten.

Het meisje begon over al haar leden te beven, en stak Raffles sidderend de brief toe, die zij onder haar schort verborgen had gehouden, en waarvan het adres blijkbaar met een trillende vrouwenhand was geschreven.

Zij wilde het huis weer binnensnellen, maar Raffles hield haar tegen en zei:

— Neen, je gaat niet weer naar binnen. Je meesteres zal je zo gauw niet missen, want dit adres is ver uit de buurt en wij hebben eerst nog een appeltje met elkander te schillen. Ga mee, en verzet je niet.

Bevend van angst en met gebogen hoofd volgde het meisje Raffles de trappen op, waarna hij haar de kamer binnen voerde, die hij zoëven verlaten had, nadat hij Walter door het sleutelgat had toegeroepen, ook de gordijnen voor het andere raam te sluiten, zodat men onmogelijk van buiten kon zien wat daar binnen voorviel.

Toen pas opende hij de deur, het meisje nog steeds vasthoudend, dat met een doodsbleek gezichtje naast hem stond en zei:

— Zij had dit kind juist weggestuurd met een briefje, om haar vriend te waarschuwen. Wij hebben hier stellig te doen met een van die trieste gevallen, waarin een man, om een zeker doel te bereiken, een arm, door allen verlaten meisje beliegt en bedriegt, haar liefde

voorspiegelt, haar letterlijk tot zijn slaavin maakt, en dan tot zijn medeplichtige.

Raffles maakte zonder enige moeite de slecht gesloten brief open, en las met luider stemme deze woorden voor:

« Mijn Lieveeling,

» Ik vrees dat alles zoëven ontdekt is. Vlucht. Geef me spoedig je adres, zodat ik me bij je kan voegen. Ik kan niet leven zonder jou. Je Alice ».

— Dat arme, arme kind, zei Raffles zacht. Het is nu wel heel duidelijk, dat ik zoëven goed gezien had. Wat de dief betreft, hier hebben wij zijn adres, en over een half uur zal ik hem in de nek hebben gegrepen. Het spreekt vanzelf dat het meisje zolang hier moet blijven, anders zou zij alles in het honderd kunnen sturen.

Walter las halffluid het adres op de enveloppe:

— Monsieur Rodolfo Murro, Rue Lafayette, 15.

Hij wierp de enveloppe op de tafel, keek Raffles met open mond aan, en stamelde:

— Dat hebt gij zeker prachtig gedaan mijnheer... Dinges. Maar als gij denkt dat ik het nu begrijp, vergiast gij u desrlijk. Hij kon zelf niet door het gat, hij deed het niet met een hengel, het is zelfs voor de kleinste aap te nauw. Mag ik om een verklaring verzoeken?

— Met het grootste genoegen, mijnheer Walter, antwoordde Raffles glimlachend. Het is waar, dat de man geen aap gebruikte, want een aap heeft geen witte haren, tenminste niet de soorten die hier in Europa voorkomen. Het was ook geen hengel, het was geen kruipdier, het was eenvoudig een hermelijntje. Dat was het witte, dat gij zo vliegensvlug hebt zien wegschieten. Ik heb de witte haren van het diertje gevonden op de vloer, aan de binnenzijde van de portière, op de bruine stof, waarmede de schoorsteen bespannen is, en tenslotte op het trekkoord van de bel. Tenslotte vond ik sporen van zijn fijne nageltjes op uw schrijfbureau. Men heeft het diertje een week lang afgericht op het wegnemen van een rolletje papier met een zwart lintje omstrikt.

— Maar hoe wist de dief, dat het er

juist zo zou uitzien? riep Walter uit, die een hoge kleur had gekregen bij deze onverwachte oplossing.

— Heel eenvoudig, dat heeft natuurlijk het ongelukkige, kreupele meisje aan de overkant hem verteld, antwoordde Raffles. Ik wil u eerlijk zeggen, dat ik iets dergelijks half en half vermoedde, zodra het onomstotelijk vaststond, dat hier onmogelijk een man de kamer had kunnen binnentreden. Het klontje suiker en de haren spreken echter een taal, die niet was mis te verstaan. Een hermelijntje kan heel gemakkelijk verborgen worden in een binnenzak, en het is zo verbazend slank, dat het zich heel gemakkelijk door dat gat heeft kunnen heenwerken. Het terugkeren was lastiger, maar ik vermoed dat die drommelse dief, wiens schrandereid ik bewonder,

met behulp van een stokje, dat hij door het gat stak, het bellekoord een weinig terzijde heeft geduwd, zodat het hermelijntje gemakkelijk de weg terug kon vinden. Deze diertjes zijn buitengewoon schrandere, en laten zich even gemakkelijk vlug africhten als witte muizen. En nu zult gij mij wel veroorloven dat ik stante pede afscheid van u neem, en eens met onze vriend Murro ga praten. Sluit dat kind zolang op in de keuken, of waar gij maar wilt, als zij maar niet kan ontsnappen, en haar meesteres inlichten, want die zou misschien nog kans zien, mij voor te zijn. Liefhebbende vrouwen, en vooral vrouwen die liefhebben zonder enige hoop op een gelukkige toekomst, zijn de allergevaarlijkste tegenstanders, die een man zich maar kan denken.

HOOFDSTUK VII.

DE VOGEL GEVLOGEN

Zonder zich verder om Walter en het dienstmeisje te bekommeren, snelde Raffles de trappen af, en vond op straat Charles Brand, die hij daar op post had gezet.

De jongeman zag dadelijk aan het opgewonden gelaat van Raffles dat er iets bijzonders aan de hand was, en vroeg:

— Heb je soms iets ontdekt? Ik voor mij heb niets bijzonders gezien.

— Wacht totdat wij in die taxi zitten, zo legde Raffles hem het zwijgen op. Waar is Henderson?

— Thuis.

— Dan moeten wij hem eerst oppellen. Chauffeur, stop! We hebben je nodig voor een lange rit, man. Nee, trek niet zo'n scheef gezicht, over je fool zul je niet te klagen hebben. Rijd ons eerst naar een postkantoor.

De chauffeur startte de motor, en stopte na een minuut later voor een postkantoor, waar Raffles Henderson opbelde en hem opdroeg, zich ten spoe-

digste te begeven naar de Rue Lafite, en daar te blijven wachten in de buurt van het huis nummer 15.

— Wat heb je hem gezegd? vroeg Brand nieuwsgierig, toen Raffles weer naast hem zat, na de chauffeur iets te hebben toegeroepen.

— Dat hij onmiddellijk naar de Rue Lafite nr. 15 moest komen.

— Wat moet hij daar in 's hemelsnaam uitvoeren? Wie woont daar?

— De dief van het geheime Spaanse document.

Brand slaakte een kreet van verwondering, en riep:

— Wat vertel je me daàr? Wat is er dan gebeurd?

Met enkele woorden vertelde Raffles hoe het gehele voorval zich had toegedragen en hoe hij, binnen een half uur tijds, de gehele toedracht had weten bloot te leggen.

Brand had toegeluisterd zonder een enkel woord te zeggen, en riep nu uit:

— Ik heb dadelijk vermoed dat die geschiedenis met Carlington nog rare gevolgen zou hebben. Wat doen wij nu als de man ontijdig terugkeert?

— O, dan zijn wij ver van hier, antwoordde Raffles schouderophalend. Binnen een half uur heb ik het document, en weer een half uur later kan Walter... het van mij kopen voor een behoorlijk bedrag, want ik ben geen afzetter. Ik had het mij eigenlijk anders voorgesteld, Charles, maar een half ei is beter dan een lege dop.

— Er is één ding dat ik volstrekt niet begrijp, met alle bewondering voor je doorzicht, hernam Brand. Hoe kan die Murro, blijkens zijn naam een Spanjaard, in 's hemelsnaam geweten hebben, dat er in die muur tussen de twee kamers een verbindingsdeur was.

— Wel, als wij, bijvoorbeeld, eens aannemen, dat die man bediende is geweest of monteur bij de leverancier van de elektrische haarden. Vindt je dat te ver gezocht? Als zo'n man het met de eerlijkheid niet zo nauw neemt, en weet welk een rijk heerschap daar op geregelde tijden woont, dan kan hij zo iets heel goed onthouden en er naderhand zijn voordeel uittrekken.

— Maar hoe kon hij iets weten van het document?

— Ik vermoed, dat hij er in het begin volstrekt niets van heeft geweten en dat het hem aanvankelijk alleen om geld te doen was. Als ik niet al te ver ga in mijn fantasie, en die Murro heeft in het huis van Walter inderdaad reparaties moeten verrichten of iets dergelijks, dan kan hij heel goed dat ongelukkige, lamme meisje hebben gezien, en bedacht hebben, dat die hem van groot nut zou kunnen zijn, als hij haar vriendschap wist te winnen. Ik weet heel goed, dat dit alles niet zou opgaan voor een gewoon man, maar dat is die Murro bij lange niet. Integendeel. Een seigneur, die het geduld heeft en op de inval komt om een hermelijntje op diefstal af te richten, die is niet de eerste de beste, maar die beschikt over een ongewone schranderheid en... fantasie. Zulke lui zijn altijd de gevaarlijkste vijanden van de maatschappij geweest.

— Het is laag, het is gemeen, om zo'n ongelukkig schepsel te bedriegen, tot eigen voordeel.

— Het is wel ongeveer het lafste en schandelijkste dat ik ken, beaamde Raffles, en ik zal wel zorgen dat de smeerslap zijn straf niet ontgaat, al voel ik in zekere zin ook bewondering voor hem. Waar zijn wij hier?

— Ik geloof dat het nog maar een minuut of tien is.

De auto reed nu door de brede straten van noordelijk Parijs en een ogenblik later stopte de chauffeur ongeveer in het midden van de Rue Lafite. Raffles stapte uit en zond de chauffeur weg, wetende dat hij diens wagen niet meer zou nodig hebben, want een half blok verder zag hij Henderson rustig bij zijn snelle auto staan, schijnbaar zonder in het minst acht op de beide vrienden te slaan.

Raffles en Brand gingen haastig naar hem toe, en de eerste zei op zachte toon:

— Wij hebben op nummer 15 een karweitje te verrichten, James, waarbij we je wel niet nodig zullen hebben. Maar als dat opgeknapt is, zullen wij denkelijk Parijs dadelijk verlaten, nadat ik hier nog enige formaliteiten heb verricht. Wacht dus op ons; ik denk dat alles binnen tien minuten wel zal zijn afgelopen. Heb je het huis gesloten, zoals ik je gezegd heb?

— Alles is potdicht, mylord.

— Goed zo. Wacht hier dan, en let goed op.

Raffles en Brand gingen de openstaande, brede huisdeur binnen van nr. 15 en de eerste liep dadelijk toe op de dikbuikige portier, stopte hem een briefje van honderd francs in de hand en vroeg:

— Kun je mij zeggen, waarde portier, op welke verdieping mijnheer Rodolfo Murro woont?

— De Spanjaard? Die woont op de vierde. Maar als u hem spreken wilt, dan komt u een half uur te laat. Hij heeft zijn valies gepakt, zijn huur betaald en is in een taxi weggereden.

Een ogenblik had Raffles het gevoel alsof iemand hem met de vlakke hand in het gelaat had geslagen, hij had op veel gerekend, maar zeker niet op deze

plotselinge vlucht. De kerel had hier dus alles aanstonds in de steek gelaten, en was nu ongetwijfeld met zijn kostbaar document onderweg naar Madrid, ten-einde het daar aan de man te brengen. Op welke wijze dan ook, hij was er achter gekomen, dat het kleine rolletje papier met het zwarte bandje een document van grote waarde moest zijn voor geïnteresseerden, en hij had zijn slag geslagen.

— Sprak hij nog van terugkeren? vroeg Raffles de portier, ofschoon hij van tevoren wist hoe het antwoord zou luiden.

— Neen, daarvan was geen sprake. Hij heeft zijn huur betaald, en vertrok.

— Ging hij te voet?

— Neen, hij had een taxi laten voorkomen.

— En, zoudt gij bijgeval gehoord hebben, welk adres hij aan de chauffeur opgaf?

De drie Engelsers stonden in grote spanning op het antwoord te wachten, maar tot hun teleurstelling antwoordde de man:

— Neen, daartoe was de afstand te groot. Ik weet alleen maar dat zij naar die kant zijn weggereden.

De portier wees naar het zuiden.

Nu, dat kon natuurlijk beduiden dat de dief zich naar het Gare d'Orléans had laten rijden. En in het zuiden lag Spanje.

— Kunt gij mij de man nauwkeurig beschrijven? vroeg Raffles weer.

— Dat zal wel gaan, mijnheer. Hij was groot, erg donker, knap en met een olijkleurige tint.

— Hoe oud ongeveer?

— Een jaar of veertig, zou ik zeggen. Hij was altijd keurig gekleed, en toen hij vertrok, droeg hij een geruit reiscostuum, dat pas een paar dagen tevoren van de kleermaker was gekomen. Hij had een slappe hoed op, ook splinternieuw.

— Baard of knevel?

— Noch het een, noch het ander.

— Hoe stond het met zijn haar; gelooft gij dat hij een pruik droeg?

De portier keek Raffles verbaasd aan

en herhaalde:

— Een pruik? Hoe komt u daarbij? Mijnheer Murro had mooi, glanzend haar, gitzwart. Tussen ons gezegd en gezwezen, mijn vrouw was een tikje verliefd op dat haar.

— Had uw huurder soms bijzondere kentekenen?

— Neen. Of gij moet een klein wratje terzijde van het rechteroog een kenteken willen noemen.

— O neen, alleen maar een schoonheidsgebrek, antwoordde Raffles langs zijn neus. Waarde heer, ik ben u zeer verplicht voor al deze inlichtingen en gij kunt er vast van op aan, dat gij uw land een grote dienst bewezen hebt.

Hiervan begreep de brave dikzak blijkbaar niets, maar Raffles gaf hem niet de tijd om iets te vragen, en zei:

— Nog een enkele vraag. Sprak uw huurder goed Frans?

— Nu, hij sprak het met een keelgeluid, maar Frans was het.

— Heeft hij hier veel bezoek gehad?

— Voor zover ik weet, in het geheel niet. Soms kwamen er wat dametjes, u weet wel, maar dat kun je toch moeilijk bezoek noemen. Mannen heb ik hier nooit gezien.

— Hoe lang heeft hij in dit huis gewoond?

— Zowat een half jaar.

— Waar verdiende hij eigenlijk zijn brood mee?

— Dat is iets wat ik nooit heb begrepen, mijnheer, want hij was heel ongeregeld in zijn bezigheden. Nu eens zat hij een hele dag thuis, dan zag je hem weer in geen halve week, soms liet hij des middags eten uit het restaurant bovenbrengen, en dan weer zei hij dat hij in het Café de la Paix zou dineren.

— Dat is meer dan genoeg, en wij zijn u zeer dankbaar, zei Raffles, en nu ging er een goudstukje over uit zijn hand in die van de deurbewaker, die niet wist hoe hij het had, en pas vele uren later, geholpen door de schrandereheid van zijn vrouw, tot de slotsom kwam, dat die heren wel eens detectives hadden kunnen zijn.

Maar Raffles was reeds achter het stuurwiel gaan zitten van zijn auto, en

zei snel in het Engels tot Brand:

— Wij zullen voor alle zekerheid eerst naar het station rijden en daar informeren of er soms iemand een plaatsbewijs heeft gekocht naar Madrid of naar een andere stad, beantwoordend aan de persoonsbeschrijving van de heer Murro. En als dat zo is, dan gaan wij hem achterna, of liever wij zullen trachten hem voor te zijn. Onze auto is gelukkig sneller dan de trein, die bovendien een omweg moet maken.

Brand had nauwelijks tijd om naast Henderson in de wagen te springen, want reeds was Raffles gestart, in zijn begeerte die loze schelm de baas te zijn.

Nauwelijks een kwartier later stopte de auto voor een der oudste stations van Parijs, en Raffles snelde naar binnen, liep op een der loketten toe, waar alleen eerste en tweede klasse biljetten verkocht werden, en vroeg:

— Pardon mijnheer, is de trein naar het zuiden reeds vertrokken?

— Meent gij naar Spanje? Ja, een kwartier geleden.

— Ik dank u zeer. Kunt u mij ook zeggen, of hier een kaartje gekocht is door een heer met 'n Spaanse tongval,

knap, een jaar of veertig, met een splinternieuw, grijsgeruit reispak aan, een nieuwe slappe hoed op, nieuwe valiezen bij zich...

— Al genoeg, mijnheer. Ik herinner mij zeer goed een heer van die beschrijving. Hij sprak met harde keelklanken, en hij scheen nogal haastig en nerveus te zijn. Een kruier wilde een van zijn valiezen grijpen, maar hij ontrukte het de man met een woest gebaar; het gaf even een relletje.

— Dat is mijn man, riep Raffles opgewonden. Weet gij nog waarheen zijn bestemming was?

— Zeker. Hij kocht een kaartje naar Dax.

Raffles kende de kaart van Europa te goed om niet te weten dat Dax een plaatsje is op Frans grondgebied, aan de voet van de Pyreneeën gelegen, en op nauwelijks twintig kilometers van de Spaanse grens.

Hij knikte de beambte vriendelijk toe, en het volgende ogenblik zat hij weer naast Brand, en zei:

— Ik geloof dat wij hem hebben, amice.

HOOFDSTUK VIII.

DE VOGEL GEKNIPT

Alvorens Parijs voor goed de rug toe te keren, trad Raffles een postkantoor binnen, en verzond aan de heer Joseph Walter een dringend telegram van de volgende inhoud:

« Ben de dief achterna gegaan. Weet waar hij heen gaat. Keer met het document terug. Leg inmiddels een groot bedrag klaar. J. R. »

Na aldus wat vreugde te hebben gebracht in een bedroefd hart, sprong Raffles weer achter het stuurwiel, en weg snelde de auto, in de richting van Orléans. Toen Raffles daar kwam, was de trein naar het zuiden juist twintig mi-

nuten geleden vertrokken, dat wil zeggen dat hij vijf kostbare minuten verloren had, maar die haalde hij in, met nog acht minuten winst op de koop toe, toen hij, bij het vallen van de duisternis, Tours bereikte. Daar kreeg hij aan het station uit de mond van een der kruiers te horen, dat de sneltrein twaalf minuten eerder het station had verlaten.

— Dan hebben wij hem, voor Angoulême bereikt is, riep Raffles tevreden uit. De wagen houdt zich uitmuntend, hetgeen niet behoef te verwonderen, want een Rolls Royce heeft nog nooit

iemand in de steek gelaten.

— Wacht eens een ogenblikje, Edward, die trein rijdt 's nachts natuurlijk door, vandaar het woord nachttrein. Ben jij van plan hetzelfde te doen en van onze rit een nachtrit te maken?

— Maar dat spreekt toch vanzelf, amice, zei Raffles verwonderd. Wanneer je soms voornemens koestert, om, bijvoorbeeld, in deze mooie oude stad, bekend door de kroningen van bisschoppen en koningen, kalmpjes naar een hotel te gaan om daar te overnachten, dan moet ik je die illusie ontnemen. Want in dat geval zou onze man een voor-sprong krijgen van een uur of acht of meer, en wij zouden de zaak gerust kunnen opgeven. Want met geheime documenten die gestolen worden, is het juist als met temperamentvolle vrouwen: zij hebben slechts waarde als zij zo gauw mogelijk aan de man gebracht worden.

— Dan schik ik mij er in, mits je mij toestaat, ook een paar uren de wagen te besturen. Ik ken de weg hier uitstekend, en je hoeft niet te vrezen, dat ik een aanrijding zal veroorzaken. De weg is goed, en onze schijnwerpers geven overvloedig licht.

— Dat had ik ook willen voorstellen, Charles. Wij zullen trachten, beurt om beurt wat te slapen, en dat zal wel lukken, want de wagen heeft voortreffelijke veren en de kussens zijn zacht. Maar eerst zullen wij wat lunchpakketten inslaan. Hier is al een grote winkel, die juist zijn luiken wil sluiten.

Haastig sprong Raffles uit de wagen, maar het kostte toch nog enige moeite, de winkelier te bewegen, opnieuw achter zijn toonbank te gaan staan, en het gevraagde te verkopen: een gerookte ham, een bus beschuit, een pond kaas en boter, en een bus gecondenseerde melk. Bij een bakker kocht Raffles nog een paar van die eigenaardige, meterlange broden, en toen kon hij ervan overtuigd zijn, genoeg voorraad te hebben ingeslagen.

Intussen had dit natuurlijk weer een tiental kostbare minuten gevergd, en Brand, die nu het volant overnam, joeg de auto dan ook in de snelste vaart voort over de fraaie snelweg, waarvan

thans echter niet veel meer te zien was, want de duisternis nam hand over hand toe.

De rit was omstreeks vijf uur in de namiddag begonnen, en de sneltrein moest om zeven uur in de ochtend te Dax aankomen.

Dan zou het weer klaarlichte dag zijn, maar nu zouden zij wel een uur of negen in het donker moeten rijden. Het was een gewaagde onderneming, om met sneltreinvaart in de duisternis over de weg te suizen, maar het moest nu eenmaal gedaan worden.

Intussen zaten Henderson en Raffles achter in de wagen, en lieten zich ham, brood en kaas, goed smaken, totdat Henderson vroeg:

— Neem me niet kwalijk, mylord, maar ik meen mij te herinneren dat niet Dax, maar Bayonne in Frankrijk het eindpunt is van de internationale lijn.

— Dat is ook zo, James, antwoordde Raffles, en als die man zijn kaartje tot Dax heeft genomen, dan heeft dat natuurlijk zijn bijzondere reden. Het is mogelijk dat hij daar de persoon wil laten komen, of de personen, aan wie hij het gestolen document wil verkopen. Overigens ligt Bayonne hoogstens een kilometer of vijftien verder aan de lijn.

Inmiddels snelde de grote auto onder het regelmatig gebrom van de motor, voort over de snelweg, die nu en dan de spoorbaan dicht naderde, om er zich dan weer een paar kilometers van te verwijderen.

Het was even voor Poitiers, en omstreeks elf uur in de avond, toen het rode achterlicht van de sneltrein te zien kwam, hetgeen Brand een juichkreet ontlokte.

— Juich maar niet te vroeg; in Poitiers zul je heel wat langzamer moeten rijden, amice, zei Raffles. Denk aan de nauwe, kronkelende straten en aan de politie.

Hierin had Raffles gelijk, want toen zij Poitiers weer uitreden, was er van de trein niets meer te bespeuren. Raffles, die een paar uren had kunnen slapen, nam nu weer het stuurwiel van Brand over, opdat de jongeman op zijn

beurt zijn lege maag zou kunnen vullen. Een kwartier later, op een kaarsrecht gedeelte van de straatweg, kwam de expres opnieuw in het gezicht.

De spoorbaan liep hier over een steile helling, de auto op de snelweg profiteerde van de horizontale lijn en won met iedere minuut op de trein; nogmaals een kwartier, en de wagen was gelijk met de achterste coupé.

Het was een merkwaardig en romantisch gezicht, de lange, helder verlichte trein daar te zien voortrazen in de nacht op een afstand van ongeveer honderd meters, terwijl de reusachtige locomotief witte wolken uit zijn korte pijp braakte, die rossig verlicht werden, als de stoker de ovalen deur van de stookruimte opende.

Raffles smaakte de vreugde, Angoulême volle vijf minuten voor de snel-trein te bereiken. Hij dacht er zelfs een ogenblik aan, hier op de trein over te gaan, maar daartoe was de tijd toch te kort.

Dit gelukte hem pas te Bordeaux, waar hij twintig minuten eerder aankwam, om half twee in de nacht, daar hij een kaarsrechte weg had kunnen volgen, terwijl de spoorlijn hier een tamelijk grote omweg had moeten maken.

In allerijl werd de auto geparkeerd, in een vlak bij het station gelegen garage, zonder dat er nog een kruimeltje van het meegenomen lunchpakket in te vinden was, en toen de drie ondernemende mannen het perron betraden, dat helder verlicht was door tal van neonlampen, hadden zij nog vijf minuten tijd, voor de trein zou vertrekken.

Raffles had voor alle zekerheid plaatsbiljetten voor de eerste, zowel als voor de tweede klasse genomen, teneinde plaats te kunnen nemen waar hij verkoos.

En toen zij langzaam door de eindeloze gangen van de D-trein wandelden, vonden zij hun man zitten in een compartiment van de tweede klasse, waar nog drie andere heren zaten te dommelen, het hoofd op de borst gezonken, en met gekruiste armen. Murro zelf echter was klaar wakker, had zijn valies

naast zich in de hoek, en het handvat over zijn pols geschoven.

Raffles was te verstandig om stil te blijven staan en naar de man te kijken, want hij begreep heel goed dat de Spanjaard op zijn *qui vive* moest zijn, hij liep rustig verder, en vond in dezelfde wagon een coupé, waar slechts een oud heertje gezeten was, dat tamelijk nors opkeek, toen hij drie nieuwe reizigers zijn heiligdom zag binnendringen.

De trein vertrok, en het kribbige oude heertje griste even voor het station La Mothe zijn weinige bagage bijeen, en stapte daar uit, zodat de drie mannen nu geheel alleen bleven.

Onafgebroken ging de reis nu verder, zonder ophouden, en omstreeks zeven uur in de ochtend reed de lange trein tenslotte het station van Dax binnen, een kleine stad, schilderachtig gelegen temidden van een romantisch landschap en bespoeld door de Adour, een der mooiste rivieren in dit gedeelte van Frankrijk.

Raffles en zijn vrienden echter hadden nu geen tijd om de schoonheid van Dax en haar omstreken te bewonderen. Zij moesten hun prooi in het oog houden, en dat wel zo voorzichtig mogelijk, teneinde zijn achterdocht niet gaande te maken. Met dit doel hadden zij zich gedurende de reis zo min mogelijk vertoond, zonder hem echter uit het oog te verliezen.

Dat het Murro was, er kon geen seconde aan worden getwijfeld, want alles klopte met de beschrijving, welke zijn concierge van hem gegeven had, tot op het kleine wratje naast zijn rechteroog toe.

Henderson was met een bittere wrok jegens de man bezield, toen hij uit de mond van Brand vernomen had, hoe Murro er in geslaagd was, zich van het document meester te maken, door liefde voor te spiegelen aan een ongelukkig meisje, dat daar nu wel bitter bedroefd zou achtergebleven zijn, nu ook dat enige zonnestraaltje uit haar troosteloos leven verdwenen was.

— Ik zou nu wel eens willen weten wat je hier eigenlijk denkt uit te voeren, zei Brand zacht, terwijl de drie mannen

op het voetspoor van Murro het kleine station verlieten, op ongeveer twee kilometer afstand van de Adour gelegen.

— Wel, het zou mij niets verwonderen, als hij hier zijn handelsrelaties besteld had, als ik het zo eens mag noemen. Ik weet dat hij een telegram verzonden heeft in Bordeaux, dat voor Madrid bestemd was. Hij zelf zal misschien weinig lust hebben de grens over te trekken, want wie weet wat de vent daar nog op zijn kerfstok heeft. Hij acht het veiliger om het hier af te doen, vanwaar hij naar alle richtingen, als het nodig mocht zijn, met zijn buit kan vluchten. Hij kan te Bordeaux een boot nemen naar Dover, hij kan naar de Riviéra gaan, hij kan vandaar als hij wil naar Afrika oversteken, of Italië bereiken, of Zwitserland. Neen, onze vriend Murro weet wel wat hij doet.

— Hij schijnt althans een vast doel te hebben, want hij loopt stevig door, met zijn kostbare aktentas onder de arm gekneld.

Juist op dat ogenblik liep Murro op een taxi toe, waarvan er tien of twaalf op het kleine pleintje voor het station stonden, en de drie mannen kwamen nog maar juist bijtijds om zich eveneens van een dier voertuigen meester te maken.

Een fraaie weg voert, tussen de rotsen door, naar het eigenlijke stadje Dax, en over een prachtige brug, die over de schuimende wateren van de Adour is geslagen.

De chauffeur volgde nauwkeurig de aanwijzingen van Raffles, die naast hem was komen zitten, teneinde de man niet te doen gevoelen, dat hij die andere auto volgde, waarin het wild had plaatsgenomen, en eindelijk zwenkten de beide voertuigen het mooie, eeuwenoude marktpleintje op, Murro stapte uit, betaalde en ging een van de drie ouderwetse logementen binnen, die men daar vindt.

Raffles en de zijnen deden hetzelfde, maar kozen een ander hotel, dat daar juist tegenover gelegen was, vroegen een kamer aan het plein, kregen die onmiddellijk en zonder moeite, daar het toeristenseizoen nog lang niet begonnen

was, en namen, wat men zou kunnen noemen, hun wachtposten in, dat wil zeggen dat telkens een hunner aan het raam gezeten was, die het logement «Het Vergulde Hert», aan de overzijde, geen ogenblik uit het oog mocht verliezen.

Onderwijl ontbeten zij smakelijk met de producten van het land, heerlijke vruchten, schapenkaas, bruin brood, en een soort pudding, die daar inheems is.

Zij zaten daar geduldig als katten te wachten, vastbesloten om hun prooi niet te laten ontsnappen.

Om tien uur kwam er een telegrambesteller op een fiets aanrijden, die van zijn rammelkast sprong voor de deur van «Het Vergulde Hert», even met de portier sprak, die met een telegram naar binnen ging, en de jongen een fooi in de hand drukte, met het ontvangstbewijs.

— Zou dat voor hem zijn? vroeg Brand, die op dat ogenblik op post zat, en dadelijk gemeld had wat hij had gezien.

— Dat is zeer goed mogelijk, Charles. Ik geloof niet dat de hotels hier op dit ogenblik meer dan vier of vijf gasten tellen, en dat zijn dan nog hoofdzakelijk handelsreizigers, die niet veel telegrammen plegen te ontvangen. Laten wij ons maar gereed houden, het toneel zal nu wel gauw veranderen. Ik heb zoëven een spoorwegboekje geraadpleegd; uit Spanje komt er om één uur een sneltrein te Dax aan.

— Maar hij zal toch zeker niet in zijn hotelkamer durven onderhandelen, riep Brand uit.

— Dat hoop ik tenminste niet en ik acht het ook niet zeer waarschijnlijk, zei Raffles. Dat moet voor hem veel te gevaarlijk zijn, dunkt mij. Ik denk eerder dat de samenkomst moet plaats hebben op een eenzame plek in de bergen. Je hebt immers voor de auto gezorgd, James?

— De wagen staat klaar, mylord.

— Dan hebben wij niets anders te doen dan te wachten.

Het zou nog een uur duren, alvorens de Spanjaard te voorschijn kwam, en in een taxi stapte, die men zeker voor hem gehaald had.

In een ogenblik waren de drie vrienden het hotel uit, vonden aan de achteringang de auto gereed staan, stapten er in, en volgden op een veilige afstand de taxi, waarin Murro, nog altijd met zijn kostbaar valies, had plaatsgenomen.

De tocht duurde bijna een vol uur, en Brand moest bij zich zelf erkennen, dat hij veel minder aan de Spanjaard en zijn document dacht dan aan de verrukkelijke omgeving, de bedwelvende lentegeuren in de lucht, de bloesemende sinaasappelbomen langs de weg, het woeste gebergte rondom, dat nu en dan plotseling terugweek, om plaats te gunnen aan prachtige bossen en weelderige akkers. Hij vond het heerlijk, te vertoeven in dit gezegende land, waar de lente bijna een maand vroeger haar intrede deed dan in het onherbergzame noorden.

Raffles had al die tijd de wagen bestuurd, wel wetend, dat de taxi voor hem de straatweg volgde naar Bayonne, zodat hij ze onmogelijk uit het oog zou kunnen verliezen.

Eindelijk stopte de taxi, op een vrij hoog gelegen punt, vanwaar men in de verte de stad Bayonne kon zien liggen, en het blauwe water van de Golf van Biskaye.

De weg was hier zeer bochtig, en het geluk wilde dat Raffles zijn eigen wagen had geparkeerd, achter zulk een kromming, zodat de auto onzichtbaar was voor de Spanjaard, die zoëven was uitgestapt. Het was duidelijk dat Murro met de chauffeur had afgesproken, hem op diezelfde plek te wachten, en ver zou hij dus zeker niet gaan.

De drie mannen zagen hem verdwijnen langs een smal voetpad, dat in de bergen voerde.

Snel reed Raffles zijn wagen nog verder naar boven, drukte de verwonderde chauffeur een goudstuk in de handen, en fluisterde:

— Pas op onze wagen. Wij zijn detectives en wij zitten een beruchte dief achterna. Nog een goudstuk voor jou, als alles goed afloopt.

En voor de man nog iets had kunnen zeggen, sloegen Raffles en zijn beide metgezellen op hun beurt de weg in naar

de bergen.

Raffles zag dat dit pad onmogelijk kon worden bereiden door auto's, noch door enig ander voertuig, want hier en daar steeg het zeer steil, of werd zo smal dat nauwelijks een muilezel er plaats kon vinden.

Het was een vrij precaire onderneming, want nu en dan moesten zij snel bukken als Murro stilstond, op een hooggelegen punt, en spiedend om zich heen keek.

Tenslotte verloren zij hem geheel en al uit het oog, en zij begrepen dat hij nu waarschijnlijk de plek van de samenkomst bereikt had.

Voorzichtig slopen zij verder, door een holle weg, met grijze rotsen aan weerszijden, schaars begroeid met struikgewas en dwergeliken.

Maar nauwelijks hadden zij vijftig passen afgelegd, of Raffles hief 't hoofd op en zei verwonderd, op zachte toon:

— Ik hoor daar luid spreken. Het lijkt wel, ik geloof dat daar ginder een heftige ruzie aan de gang is. Vlug er naar toe.

De drie mannen snelden nog verder, maar eensklaps maakte Raffles een gebaar als een waarschuwing bedoeld, zij wierpen zich plat op de grond, en hadden nu het vrije uitzicht op een klein plateau, waarlangs het pad voerde, en waar nu zes mannen bijeen waren, waarvan twee in uniform; het leken Spaanse officieren te zijn, die natuurlijk langs een binnenweg de grens moesten zijn overgegaan.

En juist hoorden zij Murro woedend schreeuwen:

— Ik had getelegrafeerd, dat slechts twee mannen mochten komen, met het geld.

Hij had het woord nog nauwelijks uitgesproken of er kraakte een schot, en Murro, in de rechterschouder getroffen, viel zijdelings neer.

— Dat noem ik een gemene streek, riep Raffles. Gauw, jongens, wij zullen die Spanjaarden eens tonen, wat het betekent, een belofte niet te houden.

Een der officieren was op het valies toegesneld, maar Brand was nog wat vlugger, en juist toen de Spanjaard het

wilde grijpen, velde hij hem met 'n goed gemikte slag met de kolf van zijn revolver.

Wat Henderson betreft, het was een kolfje naar zijn hand.

Hij had lachend met iedere geweldige vuist een der Spanjaarden in de borst gegrepen, en schudde hen dooreen als natte poedels, en beukte hen tenslotte neer met zijn ijzerharde knuisten.

Raffles rekende met de vijfde man af, en in een ommezien was het pleit beslecht.

Hij opende rustig het valies, en daarbinnen zag hij het document met het zwarte lintje. Op het zwart waren enkele witte haren nog duidelijk zichtbaar.

Raffles sloot het valies kalm, keek eens in het rond, en zei:

— Die vijf laffe bedriegers, want officieren zijn het natuurlijk niet. De uniformen zullen zij wel gehuurd of gestolen hebben, moeten maar voor zichzelf zorgen. Kijk eens of zij geld bij zich hebben, Charles.

In een ommezien had Raffles twee der Spanjaarden ontdaan van hun dikke portefeulles, terwijl Henderson de kreunende Murro had opgericht, en hem als een kind in zijn armen naar de plek droeg, waar de beide auto's nog steeds geparkeerd stonden.

— Je hoort zeker wel wat ik zeg, nietwaar Murro, zei Raffles op ernstige toon tot de gewonde. Luister dan goed.

Je onderneming is natuurlijk mislukt en dat is maar goed ook. Maar ik moet je toch schadeloos stellen, omdat je met schurken te doen hebt gehad en gewond werd. Natuurlijk was hun doel, je geen cent te geven, inplaats van de som die je geëist hebt, misschien wel om je te vermoorden, uit vrees dat je wellicht inzage had genomen van het document. Hier zijn honderd biljetten van duizend francs. Het is natuurlijk veel minder dan je had denken te ontvangen, maar je zult er tevreden mee moeten zijn. Ik schenk ze je bijwijze van beloning voor de schrandere wijze, waarop je het hermelijntje hebt afgericht. Want dat was het zeker? Dat wist ik wel. Je bent tamelijk ernstig aan de schouder gewond en wij zullen je nu naar een ziekenhuis in Bayonne brengen. Ik zou je sterk aanraden, over deze hele geschiedenis maar te zwijgen, voor je eigen bestwil.

Murro keek Raffles met een half verwezen blik aan, wilde iets zeggen, maar verloor het bewustzijn...

Juist vier en twintig uren later overhandigde Raffles het teruggevonden typescript aan Walter, Isidore Lemarc en Letellier, tegen uitbetaling van tien miljoen francs.

Laten wij echter maar aanstonds hieraan toevoegen, dat de gehele beraamde omwenteling op een mislukking uitliep, omdat twee der voornaamste deelnemers zich op het laatste ogenblik terugtrokken...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Een verijdelde Aanslag

HASSELT

49.028 - Luxemburgse Boekhandel, N. V.

Gedrukt in België

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. **Vuurgodin** door Sax Rohmer. — 2. **Moord en gros**, door Carroll John Daly. — 3. **Bill Berenger als Detective**. — 4. **Bill Berenger zoekt het uit**, beide door Douglas V. Duff. — 5. **Brief met Dynamiet** door William P. MacGivern. — 6. **Bluf**. — 7. **Lachende Vos**. — 8. **Zilveren Grafsteen**. — 9. **Sprekende Klok**, alle door Frank Gruber. — 10. **Moordmaniak** door Frederic Brown. — 11. **Op Weg naar Cairo**. — 12. **Moordenaars moeten ook leven**, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f. 58,80, nu **VOOR SLECHTS** f. 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermeldde: « Detective Ster-serie 2; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN
LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266